

brat

Francišek 6

Letnik XVIII (CXXIX) • november - december 2008

VERA, UPANJE, LJUBEZEN, TO TROJE ...

MANJŠE SESTRE

DUHOVNI KAPITELJ FRAMA

ROMANJE PO POTEH APOSTOLA PAVLA

»GOSPOD naj
dvigne svoje obličje
nadte in ti podeli

mil.« (4 Mz 6,26).

Kazalo

Franciškovska duhovnost

- 4 Gospod je tako dal meni ...
- 7 Vera, upanje, ljubezen, to troje ...

Naša evangelizacija

- 9 p. Pepi iz Benina
- 10 Misijonarka Vesna

Iz naših družin

- 12 Manjše sestre sv. Frančiška
- 15 Slovesne obljube br. Dragana Vampola
- 16 Inštitut Manjših sester Marije Brezmadežne
- 18 Od šolarja do minorita
- 19 V hvalo in čast Presveti Trojici
- 22 Ti ljubi zamaški!
- 23 Pri FMM se dogaja

FSR

- 24 Spoznavamo brate in sestre Frančiškovega tretjega reda
- 27 Govor ob pogrebu Rajmunda Lebrehta FSR
- 29 »Vera, upanje, ljubezen – to troje« v Novem mestu

Mladi Frančišku

- 32 Duhovni kapitelj 2008 v Vipavskem križu
- 34 Peš romanje v Assisi za dar odpuščanja
- 35 Utrinki

RAZVEDRILLO

- 32 Nagradna številčna izpolnjevanica

Pravičnost in mir

- 37 Indija: Kristjani so prisiljeni, da se spreobračajo in napadajo cerkve

Korenine in sadovi

- 38 Življenje sv. Frančiška

Sveta dežela

- 40 Slovenci prvič v Sveti deželi
- 42 Srečanje komisarjev
- 43 S kolesi ob Donavi do Črnega morja
- 44 Romanje po poteh apostola Pavla

Gospod naj ti podari mir!

Oktobrsko praznovanje sv. Frančiška in *Duha Assisija*, ko smo se na različne načine spominjali **miru** in prosili zanj, je že za nami. Sv. Frančišek Asiški je bil znan kot velik delivec miru, Gospodovega miru. V novembru pa želimo miru vsem, ki so že odšli s tega sveta.

*Gospod, daj jim večni pokoj.
In večna luč naj jim sveti.
Naj počivajo v miru!*

Nikakor pa v svojim molitvah ne smemo pozabiti na poživitev **vere**, utrditev **upanja** in na gorečo **ljubezen**. To troje mora vedno znova odzvanjati v nas in nam pomagati sprejemati božjo voljo. O pomembnosti vere, upanja in ljubezni je spregovoril tudi p. Stane Zore na pokrajinskem taboru FSR v Novem mestu.

Vse naše življenje naj bi bilo prežeto z zaupanjem v Gospoda in njegovo previdnost, kar nam pomaga, da moremo biti veseli in zadovoljni. *Veselite v Gospodu je namreč naša moč* (prim. Neh 8,10).

Veselite in zaupanje je prisotno tudi v mladih, ki se odločajo stopiti na pot za Gospodom, pa čeprav na čisto nov in nepoznan način. Preberite si, kako o odkrivanju svoje življenjske poti razmišljajo manjše sestre sv. Frančiška.

Bog seveda nagovarja skozi vse čase, tako smo v minulih mesecih obhajali tudi nekaj slovesnih zaobljub: pri sestrah klarisah, bratih minoritih in bratih frančiškanih. Vsem slovesno zaobljubljenim želimo veliko vztrajnosti in zaupanja v Gospoda!

Pred nami je tudi čas pokrajinskih volilnih kapiteljov FSR, ki bo v jadra pokrajinskih bratstev prinesel novega vetra. Polni zagona in novih moči pa lahko naredimo več in bolje, predvsem pa smo bolj drug drugemu v pomoč.

Naj bo torej v nas vera, upanje in ljubezen, da bomo mogli vztrajati in se soočiti s takimi in drugačnimi življenjskimi preizkušnjami. Ne pozabimo, da je ljubezen tista, ki je potrpežljiva, ni brezobzirna, ne misli hudega, ... Ljubezen nikoli ne mine (prim. 1 Kor 13,1-13).

Apostol Pavel je s svojimi pismi na čudovit način pokazal svojo skrb in ljubezen do zaupanih mu ljudi. Znal jih je opogumiti in znal jih je okarati, karkoli je bilo potrebno. V odnosu do njih je bil iskren. Iskreni pa smo lahko samo, če zaupamo v Gospoda, ker se nam na ta način ni treba ničesar bati, saj je On z nami.

Bodimo tudi mi z Njim in delajmo dobro! ■

Vse dobro!

br. Janez Papa

Naslovna slika

Manjše sestre so prinesle žensko podobo manjših bratov.

Revija brat Frančišek – ISSN 1408-0192.

GLASILO FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA (FSR) V SLOVENIJI.

Revija izhaja šestkrat letno.

Izdajatelj: Založba Brat Frančišek, v Ljubljani, Prešernov trg 4, SI-1000 Ljubljana, <http://ofm.rkc.si/zb/>

Člani uredniškega odbora: br. Janez Papa OFM (glavni in odgovorni urednik), br. Mihael S. Vovk OFM (Frančiškova duhovnost), br. Peter Skoberne FSR (naslovnica), br. Krizostom Komar OFM in s. Ana Slivka FMM (Naša evangelizacija), br. Metod in s. Mateja Trajbarič FSR (FSR), br. Gregor Pavlič FSR (Razvedrilo), Igor Pigac FRAMA (Mladi Frančišku), br. Stane Zore OFM (Pravičnost in mir), br. Miran Špelič OFM (Korenine in sadovi, Naše knjige), br. Peter Lavrih OFM (Sveta dežela).

Lektoriranje: Vera Lamut. **Oprema:** Aleš Porenta. **Oblikovanje in priprava:** Salve d.o.o., Ljubljana.

Tisk: Povše, Povšetova 36a, Ljubljana.

Naslov uredništva: Ul. Vita Kraigherja 2, SI-2000 Maribor; tel.: 02/22 85 113 ali 041 778 456; e-mail: revija.brat.francisek@ofm.si; faks: 02/22 85 112. Rokopisov in slik ne vračamo.

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Prispevke nakazujte na *Narodni svet FSR Slovenije*, TRR **SI56-2420-1900-4608-820** Raiffeisen banka d.d. Maribor; pri plačilu se sklicujte na **00 700-08**.

Glasilo izhaja z dovoljenjem cerkvenih oblasti.

Gospod je tako dal meni ...

Pismo generalnega ministra manjših bratov

Dragi bratje,

letos se vam v spominu smrti našega očeta in brata sv. Frančiška pridružujemo tako, da skupaj z vami ponovno beremo Oporoko, povzetek njegovega življenja in njegove evangeljske poklicanosti.

V tem besedilu Frančišek ponovno preho-di svoje življenje v luči pobude Najvišjega. V njem prepoznamo karizmatično obliko naše osebne in skupnostne poti v hoji za njim, ki jo moramo živeti danes, v življenjskem in kritičnem soočenju z našim časom.

V tem pismu, ki je zadnje v našem služenju v generalnem definitoriju, zaključujemo pot, ki nas je spodbudila, da smo prehodili prednostne naloge reda s trajno in začetno formacijo manjšega brata, učenca, ki sledi stopinjam svojega Gospoda in Učitelja, ker sta ga osvojili njegova oseba in njegova beseda. Kakor opozarja novi dokument o trajni formaciji, ki je bil nedavno objavljen, nas vse v različnih obdobjih in življenjskih razmerah stalno zadeva pot formacije. Življenjska pomembnost tega področja za našo sedanost in zato tudi za prihodnost našega življenja je očitna.

V našem času bi radi poživili privlačnost, s katero sta Jezus Kristus in Frančiškovo življenje delovala na vse nas. Zavedamo se, da brez te globoke privlačnosti, ki vzbuja in oblikuje naše danes tako nestalne želje ni veljavne vzgojne ponudbe. Brez vsakdanjega varovanja osebnega prijateljstva z Gospodom bo vsaka vzgojna pot zašla v navado in razočaranje.

Skupaj torej prehodimo stavke, ki jih najdemo v Oporoki.

Gospod je dal meni, bratu Frančišku, da sem začel delati pokoro.

Sv. Frančišek nam pripoveduje zgodbo posebne ljubezni, ki ga je osvojila in očarala: pred vsako njegovo namero je neki nepričakovan in presenetljiv dogodek posegel v njegovo življenje. Njegova in naša poklicanost potapljata svoje korenine v skrivnost ljubezni, ki nas prehiteva in nas spremlja, tako da nas osvoji in spet od znotraj pretrese tisto otopelost, ki jo je zaporedje dni, ki niso vedno lahki in jasni, ustvarilo v nas.

Ob tem dogodku se vname pot spreobrnjenja, na kateri na prvem mestu ni toliko naš napor, kot želja samega Boga, da bi nas srečal in nas ljubil. Spreobrnjenje se začne z odkritjem Boga kot Očeta, ki ljubi življenje vsake svoje stvari in ji je blizu. Frančišek oznanja »materinsko« nežnost obličja Jezusovega Očeta: potem postane mogoče, da na formacijo vse od začetka frančiškanskega življenja gledamo kot na pot spreobrnjenja. Čutimo nujno potrebo, da čas začetne vzgoje ponudimo kot čas postopnega in hkrati zahtevnega uvajanja v spreobrnjeno življenje.

Frančiškov »delati pokoro« začenja življenje, ki je odgovor na Očetovo usmiljenje. Verjamemo, da je v ta celosten odgovor še vedno mogoče uvesti tistega, ki trka na naša vrata, kakor tudi ta odgovor smelo in odločno predložiti bratom, ki so v različnih obdobjih življenja ter v različnih družbenih in kulturnih razmerah, v katerih živijo. Ta odgovor se

hrani preko duha svete molitve in pobožnosti, po katerem je naše srce lahko obrnjeno h Gospodu, oči pa široko odprte v svet in krivično trpljenje velikega dela človeštva.

Gospod me je sam pripeljal med gobavce in bil sem usmiljen z njimi.

Spreobrnjenje je sad Božje pobude, ki nas doseže preko srečanja z drugim, ki se ga ne bojimo več kot sovražnika, ampak ga odkrijemo kot bližnjega. Frančiškova odločitev, da bo prve brate oblikoval v bolnišnicah za gobavce, ni naključna. Hotel jim je dati doživeti, skorajda občutiti tisto muko, ki jo je sam doživljal med sladkostjo in grenkobo. Mar on sam ni bil osvojen prav v tistem trenutku, v katerem je občutil gnus, in se je tako odprl novemu srečanju z Gospodom Jezusom, ki se skrivnostno istoveti z ubogim, zavrženim, gobavcem?

Pogosto ponavljamo, da je naša vzgojna ponudba preveč teoretična in da sta mesto naše formacije resničen svet in bratstvo. Vprašajmo se torej, koliko smo tudi z različnimi odločitvami in oblikami blizu ubogim našega časa, ki so pogosto sad nasilja globalizacije in njenega poenotenega trga. Ali smo pripravljeni hoditi z njimi in živeti z njimi kot manjši? Naše vzgojne poti namreč pogosto predstavljajo neki privilegij in položaj, ki je v nevarnosti, da nas oddalji od resničnega življenja mnogih naših sodobnikov.

Vprašati se moramo, ali se prepoznamo v formaciji, v kateri ni pogumnih odločitev, ki bi naše vzgojne poti približale gobavcem našega časa. Ali lahko vzgajamo v zaprtosti zavarovanih prostorov, v katere se najmanjši bojijo vstopiti?

Gospod mi je dal tako vero v cerkvah in v duhovnike.

Pot spreobrnjenja sv. Frančiška nam kaže, da učenci postanemo tako, da hodimo v tisti večji skupnosti učencev, ki je Cerkev. Potopljen v živo skrivnost Božjega ljudstva, ki roma v času, je Ubožec srečal Gospoda Jezusa v gobavcih, v evangeliju, v bratih in v stvarstvu.

Priznavamo, da naša formacija ne more drugače, kot da je pozorna na življenje in na pot Cerkve, ki se za nas ponavzočuje v konkretnosti tolikih krajevnih Cerkva, v katerih živimo in oznanjamo evangelij. Manjši brat v svoji poklicanosti in poslanstvu raste v Cerkvi, s Cerkvijo in v službi njenega poslanstva. Zdi se nam pomembno, da na to spomnimo tik pred osemstoto obletnico, odkar je gospod papež sprejel evangeljski načrt sv. Frančiška in njegovih bratov.

Vzgajati se v občestvu Cerkve za nas pomeni poglobiti poslušanje Božje besede, ki jo je Frančišek povsod častil in zbiral. Poklicani smo k oznanjevanju evangelija, ki ga poslušamo tudi preko dobre intelektualne formacije za poslanstvo, ki bo vedno bolj odprto srečanju z današnjim svetom in dialogu z njim. Poslušanje Besede dosega vrhunec v obhajanju zakramentalnih znamenj, v katerih se sam vstali Gospod ponavzočuje v svoji Cerkvi in deluje za odrešenje sveta.

Gospod mi je dal brate.

Ali bi sv. Frančišek lahko živel evangelij brez daru bratov, ki so bili skupaj z njim učenci edinega Učitelja? Dar bratov ni nekaj obrobne ali zgolj v službi daru evangeljske poklicanosti, ampak ji notranje pripada. Naše bratstvo se tako razodeva kot teološki prostor, v katerem Gospodova navzočnost in delovanje postaneta prosojna v kakovosti naših medsebojnih odnosov, v odprtosti za druge in v podrejenosti vsem.

Ali naše vzgojne poti upoštevajo posebno skrb, ki jo danes od nas zahteva naše bratstvo? Ne moremo vzgajati tako, da bi svojo poklicanost živeli kot monade. Zato nam prihaja naproti tudi pripomoček načrta življenja na svojih različnih ravneh: osebni, krajevni in provincialni. Vedno bolj je nujno, da od začetne vzgoje naprej spremljamo brate na poteh rasti in ozdravljanja vse do zadnjih globin zgodovine vsakega posameznika, njegovega čustvenega sveta in njegovih odločitev. Prav tako je nujno spremljati brate na podobnih poteh sprave

s samim seboj in spreminjanja, da bi lahko živeli dobro, lepo in srečno življenje, ki je naznanilo in predokus Božjega kraljestva. To je tudi pot trajne formacije, da bi živeli bolj človeške in bolj zrele odnose.

Sam Najvišji mi je razodel, da moram živeti po vzoru svetega evangelija. In jaz sem dal na kratko in preprosto zapisati in gospod papež mi je potrdil.

V kratke in jedrnatе besede sv. Frančišek zgosti svoj evangeljski uvid, ki ga je tako preblisnil in osvojil, da se je izoblikoval v načrt življenja, ki ga je bilo treba predstaviti Cerkvi, da bi ga lahko javno živel. Ne gre za zasebni načrt, ampak za možnost, v kateri lahko mnogi, tukaj in sedaj, prepoznajo zase dejanski Božji klic k življenju po evangeliju v pokorščini, brez lastnine in v čistosti.

Skoraj je pred nami obhajanje osemstoletnice preprostega Frančiškovega dejanja, ko je prišel pred gospoda papeža in prosil za potrditev svojega načina življenja. Odtlej so se mnogi bratje prepoznali v njem in v njem našli pot, da so v različnih časih živeli kot Jezusovi učenci. Spomin na tisti dan in na tolike zgodbe, ki so mu sledile, je danes za nas živ in celo prispeva k temu, da načrtamo obrise obličja našega bratstva v tem tako posebnem in za vse nas tako izzivalnem času.

Naše vzgojne poti živijo iz tega živega spomina, da bi evangeljska poklicanost manjših bratov postala možna tudi danes, v spremembi časov, ki od nas zahteva, da živimo v resničnosti nenehne spremembe. Evangelij se ne spreminja, prav tako pa je res, da časi, kraji in kulture niso popolnoma ravnodušni do njegovega sprejemanja v življenju. Zato se nam dolžnost vzgoje danes zdi tako zapletena in hkrati tako navdušujoča.

Obhajanje milosti začetkov lahko v nas sprosti milost prihodnosti, če ne bomo pobegnili klicu, naj daru svoje poklicanosti ne vračamo v zaprtosti naših samostanov, ki so pogosto prazni, ampak v velikem samostanu sveta, ki je edini, ki nam resnično pripada in v katerem se moramo počutiti kot doma.

Gospod mi je razodel pozdrav, ki naj ga izrekamo: »Gospod naj ti da mir!«

Sv. Frančišek je kot srčiko svojega poslanstva prepoznal oznanjevanje miru, ki se istoveti s Kristusom: »On je naš mir!« (Ef 2,14). V resnici gre za višek poti njegovega poklica in poslanstva.

V svetu, ki ga globoko parajo delitve in napetosti vseh vrst, verjamemo v evangeljsko utopijo bratstva manjših, zlasti po dejanjih vzajemne gostoljubnosti in odpuščanja. Tako bomo lahko hodili skozi naš čas in oznanjali evangelij iz svojih ran in uboštva, ki smo jih začeli zdraviti v tej delavnici upanja in sprave, ki je lahko naše bratsko življenje.

Tudi mi, grešniki, ki jim je bilo odpuščeno!

Vzgajati se za mir pomeni naučiti se obvladovati konflikte, sprejemati nenasilen način življenja, naučiti se umetnosti iskrenega in vedrega dialoga v medsebojnem upoštevanju in spoštovanju. Skupaj se bomo oblikovali, da bomo v okoljih, v katerih živimo, kot zares potrpežljivi in navdušeni delavci za mir postali kvas sprave, tudi v razmerah patpoložajev in preprek za mirno sožitje in za spoštovanje pravic vsakega človeka in predvsem za tolike uboge.

Dragi bratje, te besede vam izročamo z zaupanjem, da bo pot spreobrnjenja in spremembe, ki nam jo sv. Frančišek pripoveduje v svoji poslednji volji, za nas, ki se zahvaljujemo Najvišjemu za dar poklicanosti, da kot učenci Jezusa Kristusa živimo življenje manjših bratov, postala spremljevalka na poti.

Zlasti vas prosimo, da z nenehno in zaupno molitvijo spremljate pripravo na obhajanje bližnjega generalnega kapitlja, da bo to čas milosti na naši poti spreobrnjenja in vračanja daru, ki smo ga prejeli od Gospoda v dobro sveta. ■

Rim, 17. septembra 2008

Praznik vtisnjenja ran sv. Frančišku

Prot. št. 099154

Vaši bratje v generalnem definitoriju:

Br. José Rodríguez Carballo OFM, generalni minister

Vera, upanje, ljubezen, to troje ...

Razmišljanje p. Staneta Zoreta OFM na taboru FSR v Novem mestu

Papež Benedikt XVI. je 28. junija lani razglasil Pavlovo leto, 28. junija letos pa ga je med slovesnimi večernicami v baziliki sv. Pavla izven obzidja odprl. Razumljivo je torej, da ima v času, ki ga zamejuje leto sv. Pavla, prav ta veliki apostol narodov posebno mesto v vsem dogajanju v Cerkvi. Zato tudi ni presenetljivo, da so se odgovorni, ko so se odločali o temi letnega tabora pokrajinskega bratstva, odločili za temo, ki nam jo ponuja sv. Pavel.

Ko človek razmišlja o resnicah in skrivnostih, ki jih sv. Pavel razgrinja nam, kristjanom, si želi, da bi mogel tudi sam doživeti to, kar je Pavel doživel in opisuje v Drugem pismu Korinčanom: »Vem za človeka v Kristusu. Pred štirinajstimi leti je bil vzet do tretjih nebes – ali v telesu, ne vem, ali brez telesa, ne vem, to ve Bog. Vem tudi, da je bil ta človek – ali v telesu ali brez telesa, ne vem, to ve Bog – vzet v raj in je slišal neizrekljive besede, ki jih človeku ni dovoljeno spregovoriti« (2 Kor 12,2-4). Pavel je resnice, o katerih govori, zrl na način, ki še njemu samemu ni jasen, kakor je povedal zgoraj. Ne ve, ali se je to dogajalo v telesu ali brez telesa. Nam seveda takšno srečanje z resnicami ni dano, zato moramo poskusiti iz Pavlovih besed izluščiti tisto sporočilo, ki naj ga živimo mi danes in ga prenesemo v naš čas.

Tema tabora je vzeta iz Pavlovega prvega pisma Korinčanom, iz 13. vrstice 13. poglavja. S to veliko trojico je Pavel pravzaprav sklenil poglavje, katerega vsebino pogosto poslušamo in nam je vsem dobro poznana. To poglavje je namreč hvalospev ljubezni. V poglavju, ki je pred tem, torej v 12., Pavel spregovori o različnih darovih, ki jih Sveti Duh daje Cerkvi.

Iz vsebine poglavja lahko razberemo, da so darovi, ki so jih prejeli posamezni verniki, v skupnosti povzročali zmedo. Zato je Pavel postavil nekaj načel, po katerih naj bi Korinčani prepoznavali darove in jih tudi dejansko uporabljali v korist skupnosti.

Prvo načelo je, da vsi darovi prihajajo od istega Duha. Zato med njimi ne more biti tekmovalnosti in še manj izključevanja. Darovi se med seboj dopolnjujejo. Drugo načelo pravi, da so darovi dani v korist in rast krščanske skupnosti. Sicer je obdarovan res posameznik, vendar dar ni namenjen samo njegovi osebni rasti v dobrem, ampak mu je dan, da bi prav preko tega daru postajal živ kamen, ki se vgrajuje v duhovno stavbo Kristusovega skrivnostnega telesa (prim. 1 Pt 2,5). Tretje načelo določa, da korist, ki jo ima od posameznega daru skupnost, določa njihov vrstni red, ki potem v četrtem načelu pravi, da je dar prerokovanja višji in pomembnejši kakor dar jezikov. Za nas je najpomembnejše peto načelo, ki ga Pavel potem na široko izpostavi v trinajstem poglavju Prvega pisma Korinčanom: ko našteje različne darove, namreč pravi: »A vendar morate hrepeneti po večjih milostnih darovih. Naj vam pokažem še odličnejšo pot« (1 Kor 12,31). In tu se njegova beseda prevesi v trinajsto poglavje, na začetku katerega nam zazvenijo znane besede: »Ko bi govoril človeške in angelske jezike, ljubezni pa bi ne imel, sem postal brneč bron ali zveneč cimble« (1 Kor 13,1).

V celotnem trinajstem poglavje nato Pavel govori o ljubezni, ki je tista odličnejša pot, ki je nad vsemi drugimi darovi. Pove, da je znanje brez ljubezni prazno, da sta preroštvo in vera, pa čeprav še tako močna, da bi lahko gore prestavljal, brez vsebine, če v njej ni ljubezni, in da je dobrodelnost, čeprav vodi do darovanja samega sebe, če v njej ni ljubezni, brez koristi.

Nato pa nas Pavel preseneti. Na koncu mogočnega liričnega slavospeva ljubezni bi pričakovali, da bo nekako naredil piko na i. Vendar tega ne stori, ampak zapiše stavek, ki ga imamo pred seboj: »Za zdaj pa ostanejo vera, upanje, ljubezen: to troje« (1 Kor 13,13). Kljub temu pa se ne izneveri himni ljubezni, ki jo je prepeval v celotnem trinajstem poglavju, saj temu doda stavek kot zadnjo potrditev tega, kar je govoril v celotnem poglavju: »In največja od teh je ljubezen« (1 Kor 13,13).

Vera, upanje, ljubezen. Ta trojica nam je dobro znana. Večkrat jo vidimo upodobljeno na različnih slikah ali kipih v cerkvah. Običajno so to tri žene, od katerih ima ena v rokah križ, kar predstavlja vero, druga drži sidro, kar pomeni upanje, tretja pa srce, kar je splošno sprejeto in povsem enoznačno razumljeno znamenje ljubezni. Cerkev je to trojico poimenovala teološke ali kar Božje kreposti.

Danes je v svetu veliko govora o vrednotah. Kljub temu smo v nevarnosti, da sprevržemo vrednote (v precejšnji meri so že sprevržene). Ob poudarjanju enih vrednot pozabljamo na druge, ki so pravzaprav nosilne in bi jim morale prve služiti. Priznati moramo, da ob rasti vseh mogočih vrednot v našem času človek vedno bolj izgublja vrednost in ni več nosilna vrednota vseh drugih vrednot.

V zgodovini človeštva je neke vrste zakon, ki izraža domotožje in potrebo po neki določeni resničnosti, kadar te resničnosti manjka. V vsakdanjem jeziku bi lahko rekli, da se zdravlja prav zavemo šele takrat, kadar zbolimo, ali pa da znamo mir v resnici ceniti šele tedaj, kadar miru ni. To misel lahko pre-

nesemo tudi na notranje zadržanje človeka in na naše medsebojne odnose. V našem času se vse bolj zavedamo, da ne moremo živeti samo od resničnostnih šovov, reklam, neotesanosti, mode in potrošnje. Za zdravo bivanjsko okolje človeka nujno potrebujemo kreposti, ki so izključno človeške resničnosti. Samo za človeka lahko rečemo, da je kreposten. Kreposti so v krščanstvu močno poudarjene. Vsak izmed nas je o njih slišal in se o njih učil pri verouku, so pa tudi občečloveške in celotno družbo napravljajo boljše. Tomaž Akvinski je dejal, da kreposti spreminjajo človeka. In če kreposti spreminjajo posameznika, potem se mora ta sprememba nujno odražati tudi v celotni družbi.

In kaj pravzaprav je krepost? Če v naši vsakdanji govorici rečemo, da je nekdo kreposten, to pomeni, da ga imamo za poštenega, pravičnega, miroljubnega, vztrajnega, skromnega, zmernega in še marsikaj temu podobnega bi lahko dodali. Po mnenju akademika Antona Trstenjaka je krepost za našega človeka nekaj tako velikega, da jo praktično enači s svetostjo. Največja odlika, ki smo jo sposobni pripisati nekemu človeku, je, da je pošten in pravičen, to se pravi, da je kreposten.

Na neki način nas v tem potrjuje tudi Slovar slovenskega knjižnega jezika, ki pravi, da je krepost moralno ali značajsko pozitivna lastnost, in dodaja, da je to vztrajno obvladovanje negativnih teženj in teženje k dobremu. Katekizem katoliške Cerkve pa pravi, da je krepost »trajno in trdno razpoloženje delati dobro. Krepost omogoča človeku ne samo, da izvršuje dobra dejanja, ampak da si za to kolikor le mogoče prizadeva. Krepostni človek z vsemi močmi teži k dobremu; trudi se za dobro in se za dobro odloča v konkretnih dejanjih« (KKC 1803). »Kreposten človek je tisti, ki svobodno udejanja dobro« (KKC 1804). »Cilj krepostnega življenja je v tem, da postanemo podobni Bogu« (sv. Gregor iz Nise, beat. 1). ■

se nadaljuje

p. Pepi iz Benina

26.09.2008: Prisrčen pozdrav v domovino Slovenijo!

Danes sem že dvakrat poskušal elektronsko pošto, pa ni šlo. No, upam, da bo sedaj šlo. Dopoldne sem bil torej v vasi Kounadorgou in v popolnem miru in veselju smo razdelili 60 otrokom in srednješolcem denar v vrednosti 280,00 evrov.

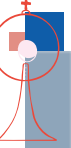
Vesel sem bil, da so bili tako mirni, pohlevni, veseli, da so dobili pomoč, pa čeprav je bila – računano na posameznika – skoraj zanemarljiva. Med prejemniki je bilo nekaj katehumenov, kristjanov, večina pa krščansko nevernih. Pred delitvijo in po njej pa smo vsi skupaj molili s prostimi besedami ter očenaš in zdravamarijo. Veš, kako vsi s poslušanjem ali izgovarjanjem molijo. Kako je to lepo: verno ljudstvo. Najbolj normalno je, da se moli in da se kliče Božje ime ... Kako bom to pogrešal v SLO! Še to: vsakdo, ki je hotel dobiti pomoč, je moral vsaj nekaj prinesiti: koruzo, sirek, oves, jam ali kaj drugega. Pomembna je bila vzgojna ura: če boš dal, boš dobil, kot pravi evangelij. Kdor ničesar ne da, ničesar ne dobi. Potrebno je znati prispevati

in deliti. Vse stvari, ki so jih darovali, pa smo z mladimi iz frančiškanske mladine odložili v skladišče Karitas, ker bomo v petek, ko prihajajo naši ubogi, prejete darove razdelili mednje. No, danes se je lepo začela tudi prodaja šolskih potrebščin osnovnošolcem in srednješolcem iz naše župnije. S pomočjo denarja iz Slovenije, smo se lahko tako organizirali, da jim prodajamo po nižji ceni. Vso prodajo sem zaupal nekaj mladim iz iste družine. 10 odstotkov od vsega prodanega pa bo njihov zaslužek za novo šolsko leto. Tako bodo uspeli mirno začeti novo šolsko leto.

Sedaj smo imeli zopet močno neurje, nevihto. Vse je ostalo vrede, tudi novi zabetonirani kamni, ki so jih danes zidarji postavljali na delu župnijskega dvorišča. Jutri bodo končali in tako bo v nedeljo pomemben del dvorišča pripravljen in nov. To bodo ljudje veseli in ponosni! V Afričanih je veliko ponosa ob lepih stvareh v njihovi župniji!

p. Pepi ob obisku v Sloveniji na oratoriju pri Sveti Trojici v Slovenskih goricah

10.10.2008: Pred misijonsko nedeljo

Prisrčen pozdrav v Slovenijo v tednu pred skorajšnjo misijonsko nedeljo!

Tudi pri nas se nanjo pripravljamo z mnogimi dejavnostmi in molitvijo. Letos bo na misijonsko nedeljo med nami celo naš škof in nas bo vabil, da naj vsak krščenec postaja prepričan misijonar v svojem okolju in pri delu.

Sicer pa je bil danes podoben dan kot vsak pete, le da smo imeli na obisku brate frančiškane-minorite, ki vodijo katoliški radio v Beninu. Imeli smo kratek intervju o evangelizaciji v naši župniji in področju. Z mladimi smo čistili župnijsko dvorišče, odstranjevali rjo s pločevinastih plošč, čistili učilnici za začetek verouka ...

Sestram Katarine Aleksandrijske sem pomagal napisati z računalnikom zahvalno pismo, a ga nismo mogli natiskati, ker so vzeli elektriko. Zmolili smo večernice, del rožnega venca, a elektrika še vedno ni prišla. Tako so morale sesti v avto in se vrniti v svoj kraj, oddaljen 30 km. Hvala Bogu bo jutri nekdo šel v njihov kraj, tako da jim bo zahvalno pismo lahko izročil. Med tem časom je namreč elektrika vendarle prišla in sem pismo lahko stiskal. Tukaj je cel kup šlampastih tehničnih težav ... Kar naprej ...

Lep in vesel pozdrav iz Natingouja, Benin. Stalna povezanost v molitvi in v ljubezni, ki poganja Kristusovo Cerkev. ■

p. **Pepi Lebreht**

Misijonarka Vesna

Spominjam se svoje prve Stične (kje je že to ☺). Vsa navdušena, z odkritimi sanjami, da bi postala misijonarka, sem se odločila, da se odpravim na delavnico, povezano s to tematiko. S ponosom sem nase prilepila listek z napisom »Misijonarka Vesna« in naslednjo uro vztrajno vabila mlade z ulice k Jezusu. Čutila sem, da sem ob pravem trenutku na pravem mestu ...

Prav ta občutek se je v meni ponovno pojavil letos, ko je naša ulična ekipa zajadrila še globlje na ulice, da bi se zares srečala z mladimi, ki so tam, prav takšnimi, kakršni so: navdušenimi, žalostnimi, zaskrbljenimi, razigranimi, dvomljivimi, apatičnimi, družabnimi ... Z mladimi, ki so se odmaknili, ker so potrebovali malo miru, tistimi, ki jih festivalski del ne zanima, spet drugimi, ki so druženje povezovali s pitjem alkohola ...

Nismo bili tam zato, da bi moralizirali, da bi odvzeli alkohol, napotili vse mlade na glavno prizorišče, k maši, ampak zato, da ti mladi ne bi ostali sami, da bi skupaj okusili delček duha Stične, da bi se srečali.

Za razliko od mojega prvega »misijonskega poslanstva« tokrat nisem z besedo niti enkrat povabila mladih k Jezusu, trudila pa sem se biti Njegova priča, prav takšna, kakršna sem. Da, in ZARES smo se SREČALI ... ☺ ■

Vesna Jug, ulična ekipa Stične

Napovednik dogodkov

NOVEMBER

- 7.-9. 11. 2008: **Uvajanje v kontemplacijo**, bratje kapucini (Kančevci)
- 8. 11. 2008: **Pokrajinski kapitelj ljubljanske regije FSR**
- 14.-16. 11. 2008: **Pevski konec tedna**, bratje kapucini (Kančevci)
- 14.-16. 11. 2008: **Svetopisemske figure: Oče, mama, otrok v Svetem pismu**, Kančevci
- 21.-23. 11. 2008: **Naveza velikodušnosti – srečanje za animatorje**, bratje kapucini
- 22. 11. 2008: **Pokrajinski kapitelj mariborske regije FSR**
- 23. 11. 2008: **Narodni svet FO in FRAMA**
- 28.-30. 11. 2008: **Duhovne vaje s cerkvenimi očeti: Janez Krizostom – Pavlov občudovalec** (Kančevci)

DECEMBER

- 6. 12. 2008: **Pokrajinski kapitelj primorske regije FSR**
- 9. 12. 2008: **Narodni svet FSR**
- 26.-31. 12. 2008: **Osebnostno spremljane duhovne vaje v Frančiškovem duhu**, Vipavski Križ
- 29.12.2008-1.1.2009: **Duhovna obnova s silvestrovanjem za družine in druge**, Kančevci

LETO 2009

- 9. 1.-11. 1. 2009: **Duhovne vaje za Frančiškove otroke**
- 13.-15.3.2009: **Duhovne vaje za FRAMO** (Kančevci)
- 29.3.-5.4.2009: **Radijski misijon na radiu Ognjišče**
- 13.4.2009: Ljubljana -Cankarjev dom: **Dan frančiškove karizme**
- 17.4.-18.4.2009: **Klarin dan mladih in festival Frančiškovih otrok** (Nazarje)

Frančišek je popravil Cerkev

**POJDI
IN TUDI
TI TAKO
DELAJ**

Frančiškova konferenca
ob osemsto-letnici
potrditve Vodila
vabi na

SLOVENSKO ROMANJE V ASSISI

od 25. do 28. aprila 2009

Prijave zbirajo bratje in sestre
frančiškovskih redov; prijavite se čimprej,
saj je število avtobusov omejeno.

Manjše sestre sv. Frančiška

Nič novega in vendar novo

Manjše sestre sv. Frančiška smo majhna in nova skupnost. Večkrat nas sprašujejo, zakaj še ena nova skupnost, kaj je novega prinesla v ta prostor, ali ni že dovolj ženskih redov ... ipd. Ne znam odgovoriti na vsa ta vprašanja, ker ni šlo za to, da bi naredili novo skupnost, nov red, novo obliko posvečenega življenja, pač pa je pot, ki jo živimo, le odgovor na to, kar smo čutile v sebi kot klic Boga Očeta. Zavedamo se, da če je ta načrt in to početje zgolj človeško, bo propadlo, če pa izhaja iz Boga, se ne bo moglo uničiti. Naj bo zato slavljen Bog Oče, Stvarnik nebes in zemlje! To je tudi tisto prvo, kar želimo živeti in oznanjati s svojim življenjem.

Pot skupnosti se je oblikovala med intenzivnim pastoralnim delom v okviru frančiškanskih župnij. Prvi korak je naredila s. Mateja Kraševac, ki je v želji po posvečenem življenju po dolgotrajnem iskanju in preverjanju na pobudo br. Mirana Špeliča oddala prošnjo na definitorij Slovenske frančiškanske province, v kateri je prosila za podporo in duhovno vodstvo pri iskanju lastne poti posvečenega življenja: »Kakor je sveta Klara prišla k svetemu Frančišku Asiškemu in ga prosila, da bi smela živeti isti način življenja, kot ga je takrat po božjem navdihu živel sveti Frančišek, tudi jaz danes

po božjem navdihu prihajam pred manjše brate in prosim: "Tudi jaz bi rada živela enak način življenja v svetu kot Manjša sestra sv. Frančiška, enako molitev, enako uboštvo in enako vodilo kot ga je za vas zapisal blaženi oče Frančišek in ga danes v tem prostoru in času živite vi, manjši bratje!"

Definitorij Slovenske frančiškanske province je prošnjo pod vodstvom takratnega provinciala br. Staneta Zoreta podprl in s. Mateja Kraševac omogočil leto in pol takomenovanega posebnega noviciata, v katerem se je uvajala v posvečeno življenje in preverjala klic, ki ga je čutila v srcu. Pred tem je že preživela eno leto v skupnosti šolskih sester sv. Frančiška Kristusa Kralja z namenom preveriti in okusiti, kaj v resnici v vsakodnevnem življenju pomeni živeti posvečeno življenje in biti del skupnosti. V iskanju odločitve je opravila tudi enomesečne ignacijanske duhovne vaje v tišini pod duhovnim vodstvom p. Janeza Poljanška, DJ. Po obdobju noviciata je zaprosila za dovoljenje za opravljanje prvih zaobljub z željo, da bi smela živeti kot manjša sestra sv. Frančiška z zase prirejenim načinom življenja manjših bratov. Prve začasne zaobljube je z vednostjo in blagoslovom takratnega nadškofa msgr. dr. Franca Rodeta izrekla na Brezjah 1. oktobra 2000 v ožjem krogu družine, prijateljev in bratov frančiškanov: p. Mirana Špeliča, p. Marjana Čuka in nekdanjega p. Andreja Vuga.

S. Mateji se je nato pridružila s. Tatjana Lukner, nato s. Urša Doblehar, ki danes ni več z nami in tako naprej ... Danes smo v skupnosti zaenkrat štiri sestre s hvaležno-

stjo za vse tiste, ki so bile nekoč del naše poti, pa so odšle nazaj v svet poiskati svoje mesto. Učimo se živeti kot sestre. Druga drugi smo sopotnice, učiteljice, sestre, prijateljice ... Delimo, kar imamo, in odkrivamo pot manjše sestre sv. Frančiška v uboštvu, čistosti in pokorščini Bogu Očetu.

S škofijskim odlokom smo 19. marca 2007 postale tudi škofijsko pravna ustanova. Hvaležne smo koprskemu škofu Metodu Pirihu, ki nas je prepoznal za vredne hčere Cerkve in nas je sprejel pod svoje okrilje ter nam omogočil potreben status za naše delovanje. Trenutno živimo na Sveti Gori nad Novo Gorico v obnovljenih prostorih nekdanje zgornje postaje žičnice, ki so last bratov frančiškanov na Sveti Gori, in skrbimo za zavod DOMUS GRATIAE, katerega del sta tudi Mladinski center TAU

in Družinski center Sveta Gora.

Osnovno poslanstvo našega življenja je hoja za Jezusom Kristusom na način, ki ga je živel sv. Frančišek Asiški: živeti v skupnosti, biti ubog in delati med ubogimi.

Življenje v skupnosti pomeni živeti štiriindvajset ur na dan s sosestrami: skupna molitev, obedi, pogovori, delo, praznovanja, ... Srečujemo se v medsebojnem pogovoru, kjer si podelimo, kaj smo delale, kako smo se počutile, s čim smo se srečevale, obenem pa si odkrijemo načrte za naprej. To pripomore h globljemu medsebojnemu poznavanju in odpiranju prostora za Boga po njegovih besedah: »Tam, kjer sta dva ali so trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz sredi med njimi.«

Življenje v uboštvu pomeni zavedanje, da vse, kar imamo, prihaja od Boga in da je naše življenje vredno in polno šele v predanosti in izročitvi Njemu, ki je naša večna ljubezen. Ta drža se prenese tudi na materialno raven – ne želimo imeti ničesar, kar bi nas lahko oddaljevalo od Boga in bližnjega.

Delo z ubogimi je večplastno. Trudimo se v današnjem svetu odkrivati, kdo je ubog. Ugotavljamo, da je danes v svetu veliko žeje po duhovnem. Tako je za nas ubog tisti, ki potrebuje telesno pomoč; tisti, ki potrebuje prostor, kjer se počuti sprejetega, zaželenega, vrednega in spoštovanega; tisti, ki

V čem me Frančišek nagovarja?

s. Tatjana Lukner:

»Frančišek me nagovarja predvsem v svoji veliki zaupljivosti do Boga. Vedno znova me 'zadene' njegovo hrepenenje po ljubezni do Ljubezni in kako se ob zavedanju veličastva Boga, zaveda svoje resničnosti, v kateri je tako zelo ljubljen. Občudujem ga v njegovem spoštovanju Cerkve in duhovnikov. Velik pa se mi zdi tudi v svoji pripravljenosti sprejemati trpljenje za bratstvo in izpuščanje »svojega« bratstva iz svojih rok in predajanja v Božje roke. V teh vidikih me je in me še nagovarja Frančišek, v teh vidikih se mu zdim blizu in se želim od njega učiti.«

s. Mateja Kraševac:

»Jaz bi izpostavila dve izkušnji. Ena je vezana na tukaj in zdaj, ko sem Frančiška prvič srečala ob p. Marjanu. Prav on mi je s svojo preprostostjo in skromnostjo, čutečo dušo, svobodo duha odkrival lik tega duhovnega velikana in me odpiral za neslutena obzorja odnosa z Bogom, za posvečenost, ki sem jo nosila v sebi in nisem vedela, kje in kako jo utelesiti. Vse to me je tudi vzpodbudilo za lastno odkrivanje Frančiška. Prav ob njem sem želela vedeti, kdo je bil in je še sv. Frančišek. Tako sem začela brati razno literaturo, spise, molitve, vodilo, romane različnih avtorjev. Počutila sem se, kot da se s Frančiškom poznava že od nekdaj. In kaj ostaja vse do danes? Ostaja popolno veselje, to, da je ves postal molitev, predvsem pa njegova ljubezen do Kristusa. Da je hotel razumeti ljubezen, s katero je šel Kristus na križ za nas. Zato je zame najlepša molitev in pesem zaobsežena v besedah: naj odtrga mojo dušo od vsega, kar je pod nebom ognjena in presladka moč tvoje ljubezni, da od ljubezni umrem zaradi ljubezni do tebe, ki si iz ljubezni zaradi ljubezni do mene hotel umreti.«

se želi umakniti v tišino kapele in poiskati tam svoj mir; tisti, ki se razigrano upira in kliče s svojim mladostniškim žarom, naj ga slišimo; tisti, ki išče svoj smisel, mesto in vrednost življenja; tisti, ki bi rad naredil nekaj več iz svojega življenja, ... Ob vseh srečevanjih je naš poudarek prav na odprtih vratih, kjer je vsakdo dobrodošel, pa tudi na skupni mizi, za katero se pogovarjamo, družimo, molimo, imamo obele in je kraj Božje navzočnosti.

Naš vsakdan je preplet akcije in kontemplacije. Želimo, da bi imelo vsako naše delo izvir v molitvi. Tako molimo skupaj s Cerkvijo molitev brevirja, vsaka sestra ima čez dan vsaj pol ure adoracije, čas dela pa je za vsako drugačen (služba, študij, vodenje programov, skrb za center TAU, terapevtsko delo ...). V našem dnevnem redu je veliko tišine in premišljevanja.

V naših konstitucijah je zapisano sledeče povabilo, ki povzema, kaj želimo živeti.

s. Nataša Ropret:

»Frančišek je živel in oznanjal med ljudmi in ni delal razlik med njimi, hkrati pa je v skalnih votlinah prisluškoval Gospodu ter ga v solzah iskal in molil. Bil je sposoben učenim bratom odkrivati strehe, istočasno pa je jokajoč objemal in poljubljal križ, ker ljubezen ni ljubljena!

V svojem je življenju čutil svobodo. Ljudje velikokrat niso razumeli (ne razumemo) tega božjega norčja, ki mu je velikokrat potrebno prisluhniti s srcem in izklopiti razum. Obljubil je blagoslov vsem »ta rjavim«, ki mu bodo sledili na njegovi poti h Kristusu. Se čuti že sedaj!«

novinka Urška Bokal:

»Pri Frančišku me najbolj nagovarja odnos, ki ga je živel do Boga in do ljudi; njegova iskrenost in vztrajnost v molitvi, ponižnost in spoštovanje do Stvarnika ter zvestoba v hoji za Njim. V odnosu do soljudi pa preprostost in odprtost do vsakega: berača na cesti ali Sultana na dvoru.«

To je tudi znana mladinska pesem, ki je pripisana sv. Frančišku: »Manjša sestra je poklicana, da udejanja moč ljubezni: Kjer je sovraštvo, prinaša ljubezen. Kjer je žalitev, prinaša odpuščanje. Kjer je nesloga, prinaša enotnost. Kjer je dvom, prinaša vero. Kjer je zmota, prinaša resnico. Kjer je obup, prinaša upanje. Kjer je žalost, prinaša veselje. Kjer je tema, prinaša luč.«

V moči ljubezni se darujemo za živo, sveto in Bogu všečno žrtev ter z nenavezanostjo in neprilaganjem na ta svet skušamo prepoznati, kaj hoče Bog od nas, kaj je dobro, njemu všečno in popolno (prim. Rim 12, 1-2).

Bogu smo hvaležne za vso prehojeno pot, za milost poklicanosti, za očeta Frančiška in ob tej priložnosti tudi za Frančiškove brate, ki so nam velikodušno nudili podporo, ko smo delale prve korake v svet.

Rojene smo in živimo. Rojstvo je vesel dogodek. Prav tako pa je rojstvo zaznamovano z različnimi mnenji, predsodki in napovedmi tistih, ki so udeleženi ob tem dogodku. Tudi me okušamo nekaj tega. Ne vemo, kaj bo iz nas, tako kot nihče ne more napovedati prihodnosti novorojenčka. Vse življenje je pred njim in vsa svoboda izbire poti. Tako čutimo tudi zase. Prav zato se izročamo v varstvo Boga Očeta ter prosimo za podporo v molitvi. ■

Slovesne obljube br. Dragana Vampola

V soboto, 11. oktobra 2008, je br. Dragan Vampola OFM v frančiškanski cerkvi Marijinega oznanjenja na Prešernovem trgu v Ljubljani v navzočnosti svojih sobratov in vernikov pred provincialnim ministrom p. Viktorjem Papežem izrekel slovesne zaobljube. Br. Dragan je z odločno besedo obljubil vsemogočnemu Bogu Očetu, da bo po navdihu Svetega Duha v Redu manjših bratov sv. Frančiška Asiškega živel vse

življenje v pokorščini, uboštvo in čistosti. Slovesnost se je pričela ob 19. uri s procesijo v kateri je bilo poleg br. Dragana in provincialnega ministra p. Viktorja Papeža še 25 bratov in dva stalna diakona. Ob vstopu v cerkev so mogočno zadonele orgle in glasovi združenega pevskega zbora, ki so s sijajnim petjem resnično pripomogli k lepemu in pomenljivemu bogoslužju. Sama slovesnost je potekala v zbranosti in v resničnem Frančiškovem duhu. V homiliji je p. Viktor Papež poudaril, kako se današnjemu svetu zdi nesmiselno življenje po evangelijskih svetih uboštva, čistosti in pokorščine. Vse to današnji svet težko sprejema in ima do teh svetov velik odpor. P. Viktor je razložil pomen evangelijskih svetov in jim pripisal

velik pomen na poti k svetosti in končnemu cilju, ki je srečanje z Očetom v nebeški domovini. Po homiliji so sledile pete litanije vseh svetnikov in obred slovesnih zaobljub. Najbolj pomenljiv dogodek je bila izrečena obljuba br. Dragana, da se po navdihu Svetega Duha, svoboden in neprisiljen, v zaobljubi pokorščine, čistosti in uboštva za vse življenje izroča Bogu v bratstvo sv. Frančiška. Sledil je podpis dokumentov in bratski pozdrav miru, v katerem smo bratje objeli slovesnega zaobljubljenca br. Dragana in mu tako pokazali, da smo resnično veseli in Bogu hvaležni, da je postal naš brat in Bogu izrekel svoj dokončni »DA« v naši frančiškanski provinci sv. Križa. Sledil je obred svete maše. Ob koncu maše se je naš br. Dragan skromno in preprosto, a zelo ganljivo zahvalil svojemu očetu, ki se je na zaobljube pripeljal iz Beograda, pokojni mami in sobratu za vso ljubezen, ki je je bil deležen, ko je še bival v rojstnem Beogradu. Zahvalil se je tudi pevcem in vsem navzočim na slovesnosti. Po blagoslovu smo v slovesnem sprevedu odšli proti zakristiji. Z vsemi povabljenimi smo se zadržali v našem samostanskem atriju, kjer smo ob prigrizku in pijači našemu sobratu Draganu lahko izrekli svoja voščila in pokramljali med seboj. Slovesnost je bila res lepa in ganljiva. Bogu smo hvaležni za br. Dragana in mu želimo obilo Božjega blagoslova, stanoovitosti, gorečnosti in vztrajnosti v služenju Bogu in ljudem! Naj te varujejo Svetogorska Kraljica, tvoj zavetnik sv. Karel Boromejski in sv. Frančišek, ki te je poklical v svoje bratstvo, da bi sledil Kristusu! ■

br. Andrej Turšič

Inštitut Manjših sester Marije Brezmadežne

Biti »podaljšanje« Marije

Inštitut Manjših sester Marije Brezmadežne (MSMB) je letos star 25 let. V Rimu ga je leta 1983 ustanovila mati Marija Elizabeta Patrizi ob pomoči minorita p. Elija M. Brusona, v Slovenijo pa so sestre prišle leta 2001. V skupnosti na Sveti Gori živi s. M. Marzena Szelag, ki nam je predstavila tako svojo pot kot tudi svojo kongregacijo.

Kdo si? Kako bi se nam predstavila?

Moje ime je s. M. Marzena. Prihajam z juga Poljske. Prišla sem leta 2001, ko smo z dvema sosestrama odprle našo prvo skupnost v Sloveniji, na Brezjah. To je bilo 16. julija, na praznik Karmelske Matere Božje.

Kako si spoznala Manjše sestre Marije Brezmadežne?

Ko sem imela 17 let, sem se posvetila Brezmadežni v duhu svetega Maksimiljana Kolbeja in postala članica Vojske Brezmadežne. Začela sem brati revijo Vojska Brezmadežne in tam našla članek o inštitutu Manjših sester Marije Brezmadežne.

Moje veselje je bilo veliko, ker sem našla vse, kar sem iskala, a jasno nebo so takoj zakrili oblaki. Naših sester takrat še ni bilo na Poljskem. Iti v Italijo in tam vstopiti v Inštitut pa se mi je takrat zdelo čisto nemogoče.

Vendar je Bog, ki mu ni nič nemogoče, naredil, da so, preden sem končala šolo, naše sestre prišle tudi na Poljsko, in tako se je moja želja mogla uresničiti.

Zakaj ravno ta red?

Od najmlajših let so me zelo privlačili sveti Frančišek Asiški ter frančiškanska preprostost, uboštvo in služenje Bogu z veseljem. Pozneje sem se posvetila Mariji, ki me je vse bolj pritegovala. Ko pa sem spoznala še svetega Maksimiljana Kolbeja, je v meni vedno bolj raslo hrepenenje živeti za Brezmadežno, žrtvovati se zanjo in dati življenje kot sveti Maksimiljan.

V našem Inštitutu sem našla prav to popolno posvetitev Brezmadežni, ki jo izrazimo v naši četrti zaobljubi. To je pripadati popolnoma Njej in ji v sveti pokorščini biti popolnoma na razpolago.

Kako pa je nastal Inštitut MSMB?

Manjše sestre Marije Brezmadežne (MSMB) je 14. avgusta 1983 v Rimu ustanovila mati Marija Elizabeta Patrizi ob pomoči minorita p. Elija M. Brusona. Nova kongregacija je »luč sveta« zagledala

v kapeli samostana bratov minoritov, kjer je sveti Maksimiljan Kolbe preživel odločilna leta svoje človeške in duhovne formacije in kjer je tudi ustanovil gibanje Vojska Brezmadežne.

Sinje modra redovna obleka je za slovenski prostor nekaj novega. Kakšna je njena simbolika?

Da, barva naše obleke je res nekaj novega, in to ne samo v Sloveniji. Modra barva je znamenje naše pripadnosti Brezmadežni, naše popolne posvetitve Mariji.

Del redovne obleke je tudi svetinjica, ki jo nosiš. Kaj predstavlja?

Sestre nosimo čudodelno svetinjico. Sveti Maksimiljan Kolbe jo je zelo priporočal kot »kroglico« proti zlu. Na eni strani je podoba Brezmadežne, ki stoji na zemeljski obli. Pod njenimi nogami je kača. Njene roke so razprostrate, iz njih pa izhajajo žarki, ki so znamenje milosti, ki jo Marija želi izlivati na duše. Okrog je napis: »O, Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas, ki se k Tebi zatekamo.«

Na drugi strani svetinjice je v sredini Marijin monogram s križem, pod njim pa sta dve srca. Eno je obdano s trnjem – simbol Jezusovega srca, drugo je prebodeno z mečem – simbol Marijinega srca. Vse to obkroža dvanajst zvezd.

Kako postaneš Manjša sestra Marije Brezmadežne?

Mlada dekleta, ki čutijo, da jih Bog kliče v našo redovno družino, najprej prosijo za sprejem. Začne se s tremi meseci kandidature, sledi postulat, ki navadno traja eno leto, nato pa 20 mesecev noviciata. Na koncu tega obdobja sestra naredi začasne zaobljube za tri leta. Ko se ta čas izteče, sledi obnovitev začasnih zaobljub še za tri leta ali pa večne zaobljube.

Kakšna je vaša duhovnost?

Sestre MSMB smo od Frančiška in Klare prevzele uboštvo, sestrinstvo in kontemplacijo, od svetega Maksimiljana pa darovanje samih sebe. Smo tudi duhovne hčere svete Terezije Deteta Jezusa. Po njenem zgledu se trudimo izničiti se za Gospoda in živeti mistično zaročniško edinost z Bogom za duhovno materinstvo v Cerkvi.

Sestre torej zajemate tudi iz karmeličanske duhovnosti. Kako se to odraža v vašem vsakdanjem življenju?

Predvsem tako, da dajemo prednost molitvi in združenju z Bogom. Vsak dan imamo približno šest ur molitve, od tega eno uro osebnega češčenja Najsvetejšega in pol ure skupnega. Prizadevamo si tudi za zunanjo in notranjo tišino in zbranost, ki nam pomagata pri združenju z Gospodom.

Kakšna je vaša karizma, vaše poslanstvo tu v Sloveniji?

Naša karizma je Marija Brezmadežna ... Poklicane smo biti »podaljšanje« Marije tam, kjer živimo in delujemo, sodelovati pri njenem materinskem poslanstvu v Cerkvi, prinašati Jezusa sodobnemu svetu kot Marija in z njeno pomočjo.

Je ostalo še kaj, kar bi rada delila z nami?

Da, človek pogosto išče srečo tam, kjer je ni. In najde samo razočaranje in žalost. Resnična sreča je samo v Bogu. Zato se ne bojmo odpreti našega življenja in našega srca Gospodu z vsem, kar smo in kar nosimo. Hoče nasosvoboditi in nam dati resnično srečo! ■

Pogovarjala se je: s. Ana Slivka FMM

Od šolarja do minorita

Nedelja, 5. oktober 2008, je bila za župnijo Mozirje velik dan! Njihov župljan br. Toni Brinjovc je izpovedal svoje slovesne zaobljube in se tako za vedno posvetil Gospodu v redu bratov minoritov. Takole pravi:

»Moj duhovni poklic sega še v osnovno šolo. Po birmi sem se v sebi odločil, da ne bom nehal hoditi k maši. Prišla so srednješolska leta, ki so dodobra razburkala mojo duhovnost in vanjo vnesla marsikateri dvom in izkušnjo. Po maturi sem daroval večjo vsoto denarja za duhovne poklice, misleč, da se bom s tem lahko odkupil in pomiril ogenj v svojih kosteh. Ta ogenj sem še večkrat poskušal pogasiti, pa mi ga ni uspelo.

Ko sem se sprijaznil in sprejel, da je klic del mene, pa nisem zbral moči, da bi se o tem pogovarjal, kaj šele da bi se odločil in ga poslušal. Tako so minevala leta. Diplomiral sem, naredil specializacijo, začel vzporedni študij. Prav nič mi ni manjkalo, če gledamo z vidika osnovnih človekovih potreb. Razmišljal sem tudi o družinskem življenju in dekle mi je bilo velika opora v mojem iskanju poti za Gospodom.

Sledilo je obdobje velikih milosti, ko sem lahko sebi in Gospodu priznal, da me Nekdo kliče, Nekdo, ki ima obličje. V službi sem dal odpoved in pustil poklic, ki sem ga uspešno in z veseljem opravljal, zapustil očeta in mamo, zapustil dom, ki mi je toliko pomenil. Veliko je bilo takrat ljudi, ki so se čudili mojemu dejanju. Jaz pa sem bil kljub veliki odpovedi tako zelo svoboden in v največji globini izpolnjen.

In tako sem prišel v samostan manjših bratov minoritov. Sledilo je obdobje vživljanja v skupnost, kasneje v provinco in sam minoritski

red. Še danes ne vem, zakaj sem se odločil za minorite. Večkrat se pošalim, da so bili takrat, ko sem bil jaz pripravljen na odločitev, pravi ljudje na pravem mestu, in takrat sta bila to dva minorita. Tega reda prej sploh nisem poznal.

Z odločitvijo pa še ni bilo vsega konec. V času vzgoje, ki traja do večnih zaobljub, sem se srečeval z različnimi vprašanji. Glavno vprašanje, ki se mi je vedno znova zastavljalo, je bilo, ali sem v pravem redu. Na vsakih duhovnih vajah sem prihajal do istega zaključka: tvoj poklic je služiti Gospodu.

V noviciatu sem prišel do spoznanj, da mi najglobljih hrepenenj ne more izpolniti noben človek, ampak samo Bog. Že prve zaobljube sem močno doživljal. Svojo duhovnost sem gradil na dnevih duhovnih vaj in s pomočjo duhovnega spremstva. Skupnost mi je pri tem stala ob strani in me podpirala. Ob vsem tem spoznavam, kolikšna je vrednost in pomembnost skupnosti. Brez duhovnega življenja, ki je sodelovanje s Svetim Duhom, in molitvene podpore bi težko vzdržal ta »tek za Gospodom«!

Letošnje poletje pa je bilo zelo posebno. Dva meseca priprav na večne zaobljube, veliko tišine, časa za molitev in Gospodove milosti. Ko nimaš ničesar, na kar bi lahko računal, se znajdeš pred večno Ljubeznijo in pred njo si v bistvu najbolj ti! Svoboden v Kristusu si lahko samo, če se odpoveš sebi! In tudi ta izročitev je dar.

Dan zaobljub je bil zame eden najlepših v mojem življenju. Čeprav sem se izročil, sem bil tako zelo jaz in vsi ljudje, ki so bili z mano, so mi utrjevali vero! Kot sem rekel v zahvali po maši, je bilo čutiti okus po večnosti, in prav tega želim tudi vsem bralcem. Sedaj hrepenim v prihodnost in prosim Gospoda in ljudi za podporo pri vztrajnosti! ■

Fotografije: arhiv br. Tonija

V hvalo in čast Presveti Trojici

30 let sester klaris v Sloveniji

*Že tri desetletja luč večna brli
tu v Nazarjah pred tabernakljem, kjer Ti
si v Evharistiji, Luč večne Luči ...
Klarise častijo Te dneve, noči;
srce vsake sestre pa zate gori ...*

Vse je milost! Čudovita so pota Gospodova! Pred tridesetimi leti, 1. aprila 1978, so prišle v Nazarje tri sestre klarise, Slovenke: s. M. Imakulata Kozina, ki je vstopila h klarisam v Splitu že leta 1929, s. M. Katarina Ambrož in s. M. Jozefina Petrič. Iz zagrebškega samostana jih je pripeljal takratni frančiškanski provincial p. Polikarp Brolih. Bratje so jim odstopili opuščeni cvetličnjak, ki so ga podrle in na njegovem mestu s pomočjo dobrotnikov zgradile novi samostan. Gospod je pomnožil njihovo število, tako da so leta 2000 odprle še samostan v Dolnicah pri Ljubljani. Zdaj jih je enaindvajset, šestnajst v Nazarjah in pet v Dolnicah, s. Imakulata pa že uživa večno plačilo.

Samo Gospod ve, koliko skritih molitev in žrtev je bilo potrebno, da je po dvesto letih na Slovenskem – kjer je bilo v preteklosti kar sedem klariških samostanov – ponovno zasvetila luč sv. Klare in zaživela njena karizma. To je izjemen čudež Božje ljubezni in previdnosti, ki ga bomo prav spoznali šele v večnosti.

V zahvalo Presveti Trojici za vse milosti, zlasti še za trideset let bivanja v Nazarjah, pa tudi vsem, ki jih spremljajo s svojo dobroto in molitvijo, so sestre klarise pripravile tridnevno zahvalno bogoslužje, katerega vrhunec je bil brez dvoma edinstven dogodek v teh letih, namreč slovesna podaritev Bogu kar treh sester hkrati. To je posebno znamenje blagoslova in milosti, ki jih sestram klarisam izkazuje Gospod v svojem dobrotnem usmiljenju.

»Ob tridesetletnici našega prihoda gre najprej naša globoka, občutena zahvala Gospodu Bogu za milost, ki jo je tedaj naklonil Cerkev na Slovenskem z vašim prihodom. S. Katarina, s. Jozefina in s. Imakulata so prišle semkaj v težke razmere, vendar z močno voljo in s tisto evangelijsko drznostjo, ki posebej odlikuje sestro Katarino, in so tukaj ustanovile nov dom, dom molitve, premišljevanja in evangelijskega pričevanja. Težko je reči, kaj je to pomenilo za Cerkev na Slovenskem. Tukaj se stvari dogajajo na ravni nevidnega. In samo Oče, ki vidi na skrivnem, ve, koliko bogastva, koliko milosti je bilo po vaših priprošnjah in po vašem spokornem življenju dano Cerkev na Slovenskem. Koliko moči smo vsi črpali zaradi vaših molitev in vašega zgleda! Hvala vam, drage sestre, za to vašo navzočnost med nami,« je sestre v kratki akademiji ob njihovem 30-letnem jubileju, 16. avgusta 2008, nagovoril njegova eminenca kardinal Franc Rode.

Frančiškanski provincial p. dr. Viktor Pačič pa je poudaril, da ni toliko pomembno, koliko let živimo, ampak koliko življenja dajemo letom. Čeprav 30 let niti ni veliko, so v teh letih sestre dajale ogromno življenja, ne samo temu kraju v Nazarjah – na kar je kot domačin posebno ponosen – ampak tudi celotni frančiškanski provinci in Cerkev v Sloveniji. »Zato se zahvaljujem Bogu za ta jubilej in ga prosim, naj vas še naprej spremlja s svojim varstvom in blagoslovom, zlasti pa, da bi bilo vaše življenje tudi v prihodnje spodbuda mnogim, ki se bodo odzvali načinu življenja, kakršnega sta izbrala sv. Klara in naš sv. oče Francišek.«

Tridnevno praznovanje se je začelo v soboto, 9. avgusta 2008, na dan, ko je bilo potrjeno Vodilo sv. Klare. Po molitveni uri rožnega venca, ljudskega petja ter petih litanijah sv. Klare je p. provincial ob navzočnosti okoli tristo vernikov vodil slovesno somaševanje.

V ponedeljek, 11. avgusta, na god redovne ustanoviteljice sv. Klare, ob 16h popoldne, je – letos že tretjič – slovesno somaševanje vodil celjski ordinarij dr. Anton Stres. Zbralo se je okoli dvesto vernikov, od katerih so mnogi že dobro uro pred začetkom sv. maše molili in prepevali skupaj s sestrami klarisami. G. škof je poudaril Klarino globoko zasidranost v Kristusovem uboštvu, ki srce osvobaja za Boga in življenje prepaja s pristnim, notranjim veseljem. To pričevanje je zelo potrebno za današnjo družbo, v kateri je skoraj vse okuženo s pridobitništvom.

Pripadnost Jezusu Kristusu mora namreč biti, po besedah g. škofa, brezpogojna, brez vsakega polovičarstva. Človek je vedno žalosten, kadar »sedi na dveh stolih«; če ima dva gospodarja in ne ve, kateremu bi služil, je to vir trajnega notranjega nezadovoljstva, nemira in s tem tudi žalosti. Sveta Klara pa nam daje čudovito pričevanje: uboštvo pojmuje kot popolno nenavezanost, kajti: »Nihče ne more služiti dvema Gospodoma.« To je svetnica vzela do konca zares. Da bi lahko popolnoma

služila samo Enemu, je iztrgala iz svojega srca tudi najmanjšo kal privrženosti kakršnemu koli mamonu, ki bi lahko postal ovira za njeno popolno ljubezen. To veliko Klarino sporočilo je zelo potrebno tudi v današnjem okolju, kjer je pravzaprav glavna ovira za verovanje v Boga pri večini ljudi predvsem želja za dobičkom, materialnim uspehom in uživanjem.

Ob koncu se je g. škof zahvalil sestram klarisam za pričevanje Klarinega uboštva, ki ga Cerkev in svet tako potrebujeta.

V soboto, 16. avgusta, pa je vodil slovesnost, med katero so tri sestre naredile slovesne zaobljube, njegova eminenca g. dr. Franc kardinal Rode, prefekt Kongregacije za ustanove posvečenega življenja in družbe apostolskega življenja. Zaobljubljenke so se – po besedah p. provinciala – »dokončno z vsemi pravicami in dolžnostmi predale redovni ustanovi ubogih sester klaris, pa tudi izpovedale svojo pripravljenost, da bodo služile Bogu in Cerkvi. 30-letnice prihoda

sester klaris sem v Nazarje nismo mogli lepše praznovati, kot smo jo ...«

Vse tri letošnje zaobljubljenke so »svetoletni dar«: 31-letna s. M. Lucija (Marija Zelnik) in dve leti mlajša s. M. Alojzija (Marjetka Petrič) sta vstopili 12. avgusta 2000 po slovesnosti, pri kateri je prefekt g. kardinal – takratni ljubljanski nadškof in metropolit – povabil »mistične čebelice, da bi rojile in prišle v ljubljanski nadškofijo«. 33-letna s. M. Serafina (Polonca Rajk) pa je vstopila v samostan decembra istega leta. Sestre klarise so namreč prosile Marijo, naj jim pokaže, ali je Božja volja, da odprejo še en samostan. »Če bodo letos prišla vsaj tri dekleta, nam bo to znamenje ...« In prišle so. Letos, ob tridesetletnem jubileju, pa te sestre obljublajo Bogu in Cerkvi večno zvestobo.

Po polurni molitveni pripravi na obred zaobljub, ki ga je zbranim približal p. Janez Papa, se je ob 10. uri začela sveta maša. Ob njegovi eminenci g. dr. Francu kardinalu Rodetu so somaševali ljubljanski nadškof in metropolit msgr. Alojz Uran, novomeški ordinarij msgr. Andrej Glavan in več ko štirideset duhovnikov.

G. kardinal je v svoji homiliji govoril o sv. Frančišku in sv. Klari – »nad vse dragi devici in prvi 'pianticelli', sadiki Frančiškovega vrta, ki dehti kot čisti cvet pomladi in se blešči kot najbolj žareča zvezda na nebu katoliške svetosti« – po katerih je »Bog vzbudil dva nova redova za oporo vere in obnovo krščanskega življenja«.

Po sveti maši smo prisluhnili še kratki akademiji ob 30-letnici bivanja sester klaris v Nazarjah. Po zahvali opatinje s. M. Katarine sta zbrane spet nagovorila provincial p. dr. Viktor Papež in njegova eminenca g. dr. Franc kardinal Rode, ki sta se zahvalila Bogu za ta jubilej in sestram za njihovo pričevanje pristnega Boga posvečenega življenja. G. kardinal je z željo, »da bi ta skupnost cvetela in se množila«, znova povabil »te pobožne čebelice, da bi rojile v kateri od novo nastalih škofij. Nedvomno je znamenje moči slovenske Cerkve tudi vaša

navzočnost med nami.« V znak hvaležnosti je sestram podaril dragoceno monštranco z besedami: »Vemo, kako je sveta Klara častila Najsvetejše in kakšen čudovit odnos je imel sveti Frančišek do Gospodovega Rešnjega Telesa in Krvi. Naj vam ta prelepa monštranca pomaga, da bo tudi v vas vsak dan rastla ljubezen do presvetega Gospoda v najsvetejšem Zakramentu.« Sestre – ki imajo po izročilu reda nepretrgano 24-urno adoracijo (v Nazarjah že 14. leto) – so ta veliki dar sprejele s srčno hvaležnostjo, saj jim bo zunanja lepota pomagala pri čiščenju nevidne neskončne Lepote ...

Sestre so nato zapele še Ave maris stella in Stati inu obstatu z željo in iskreno prošnjo k Bogu, da bi bilo geslo njegove eminence g. kardinala geslo nas vseh: da bi stali trdni v veri in tako trdno obstali, da bi nekoč vso večnost skupaj slavili Boga. Novomašnika p. Andraž Arko in Tine Skok pa sta nam podelila še novomašniški blagoslov.

Popoldne ob 15. uri je bila kratka molitvena predstavitev Nazarij ter zaobljubljen in župnij Horjul, Borovnica in Radovica pri Metliki, iz katerih izhajajo. P. dr. Viktor Papež je nato blagoslovil novo monštranco, pred Izpostavljenim smo se zahvalili Bogu in Božji Materi s petimi lavretanskimi litanijami ter sklenili slovesnost z blagoslovom z Najsvetejšim.

Drage sestre Lucija, Alojzija in Serafina, naj zares »Bog, ki je v vas dobro delo začel, to tudi dopolni« po vaši velikodušni in popolni podaritvi Njemu, ki vas je poklical v red svete Klare! Bodite kakor večna lučka pred tabernakljem in mu prinašajte vsak dan dar svojega življenja v duhovno korist Cerkve v Sloveniji in slovenskega naroda.

Ljube vse sestre klarise, ki že trideset let prosite milosti za našo drago Slovenijo! Še naprej bodite odsev večne Luči in širite skrivnostno svetlobo po vsej naši domovini in širom po svetu. Vsi skupaj se priporočamo vašim molitvam! ■

Bogu hvala za vse!

Marija Zajc

Ti ljubi zamaški!

Ljudje se pa res ukvarjamo z vsemogočimi konjički, od zbiranja koloradskih hroščev do muh in komarjev ter starih vlakcev, denarja, znamk in končno tudi zamaškov. Razlika je le v tem, da se zbiranje zamaškov ne konča v albumu, ampak v predelavi za druge plastične izdelke. Naše društvo je prejelo dobrohoten namig, da je s tem odpadkom mogoče delati dobra dela, in sicer da se s kilogrami, tonami, vrečami teh zamaškov da iztržiti tako velika vsota, da razveseliš invalidnega človeka s pripomočkom za premikanje. To je električni voziček. Z drugo besedo: »Vstani in hodi!« se sliši iz ozadja Jezusov klic. Če nismo preozki v razlagi, bi smeli trditi, da z odpadkom, ki lahko onesnažuje naše okolje, pripomoremo k čudežu!? In tako imamo že prve rezultate naše pridnosti. Na eni izmed ljubljanskih osnovnih šol je bilo veselje zaradi zamaškov veliko. Takole nam je pisala gospa ravnateljica:

Zbiranje plastičnih zamaškov

V letošnjem šolskem letu se je na našo šolo vključila učenka z gibalno motnjo. To je bila njena velika želja, hkrati pa tudi želja celotne družine. Ker imamo učilnice v prvem nadstropju, na šoli pa ni dvigala, prav tako ne sredstev za nakup le tega, smo se odločili, da sredstva zberemo sami. Lani smo si izmislili najrazličnejše akcije od zbiranja odpadnega papirja, srečelova, dobredelnega koncerta, prodaje izdelkov do zbiranja plastičnih zamaškov. Vse akcije so naletele na velik odziv, še posebej pa zbiranje plastičnih zamaškov. S to akcijo smo želeli pokazati, da lahko za srečo drugih pripomore prav vsak in da šteje že tako majhno dejanje, kot je plastični zamašek, ki ga namesto v koš vržeš v za to namenjeno posodo. Hkrati pa je to tudi dejanje, ki pripomore k ohranjanju čistega okolja, saj se plastenka brez zamaška veliko lažje in hitreje splošči in tako propade.

Meni osebno največ pomenijo srečni in nasmejani obrazi otrok, ki ponosno prinesejo vrečko zamaškov, ki jih ponekod zbira vsa družina z bližnjimi in daljnimi sorodniki vred. To je njihov prispevek, njihovo dejanje, ki posameznike povezuje v celoto. V končni fazi ne gre za denar, ki ga s tem zberemo, saj je plačilo resnično majhno, pač pa ideja, ki jo želimo s tem širiti: vsako dobro dejanje šteje, pa če je to nasmeh ali plastični zamašek. Prav vsak ga je zmožen narediti!

V letošnjem letu z akcijo nadaljujemo. Ker smo dvigalo dobili, uredili pa smo tudi sanitarije za potrebe gibalno oviranih, bomo sredstva, zbrana s pomočjo zamaškov, podarili v dobredelne namene, po možnosti nekomu, ki jih potrebuje za nakup invalidskega vozička.

Hvala vsem, ki za nas in za Zemljo zbirate plastične zamaške!

Maja Kaučič, ravnateljica OŠ Livada

Kdo je pogumen zbiralec?

Kdo drug kot naš br. Bonaventura Obrat OFM, ki je zakristan na Brezjah. Bratu Bonotu, kot mu rečemo, so v veselje mnoge človekoljubne aktivnosti poleg skrbi za cerkev. Tako ima utečeno sodelovanje s krasilkami unikatnih sveč za krste, za poroke in razne obletnice. Potem je v preteklosti, ko je bila vojna na Hrvaškem, deloval kot velik dobrotnik zagrebškega Karitasa.

Ko je bil takrat v Ljubljani v službi zakristana, je organiziral pri dobrotnikih zbiranje oblačil in jih tedensko vozil v Zagreb. Kar 130-krat je peljal v sosednjo državo poln avtomobil darov v župnijo Velika Gorica in tam so ga že pričakovali premnogi, ki so bili pomoči res potrebni. Vendar to je sedaj že zgodovina, saj je 23. 9. 1992, ko je br. Bono dobil zahvalno listino, res že daleč. Vendar, kdor ima žilico

za dobra dela, najde vedno znova nove poti za uresničevanje dobrote. Tako je tudi sedaj z zamaški. Vrečko za vrečko prinašajo romarji in romarice na Brezje ali pustijo kar na Viču v Ljubljani za zbiralno akcijo zamaškov. Darovalci prav nič ne vedo, komu bo to koristilo, pa tudi br. Bono ne. Pač, nekomu bo koristilo. In tako je čisto majhna pozornost, ki ne pusti odvreči plastičnega zamaška v koš za smeti,

že ovrednotena, usmerjena k plemenitemu cilju. Tudi ko smo na romanjih, se posamezne romarice prav zavzamejo in na koncu dneva je vrečka z zamaški že pripravljena za oddajo.

Sploh ne vemo, kateri otrok ali mladenič bo zaradi vaše pozornosti bolj srečen. Zakaj bi si s tem belili glavo. Delaj dobro in varuj se slabega! Akcija z zamaški pa teče in teče ...! ■

p. Peter Lavrih OFM

Pri FMM se dogaja

Od 1. septembra do 30. oktobra 2008 poteka v Grottaferrati, nedaleč od Rima, generalni kapitelj sester frančiškan Marijinih misijonark. Med kapitljem je bila izvoljena tudi naša nova vrhovna predstojnica, Avstralka s. Susanne Phillips. Njeni izvolitvi so sledile še volitve vrhovnih svetovalk.

Naj jim Gospod da svojega Duha mo drosti, pa tudi obilo veselja in edinosti v služenju sestrām vseh celin, narodov in kultur, ki živimo karizmo FMM! ■

s. Ana Slivka FMM, fotografije: arhiv FMM

Novo vodstvo Inštituta FMM zvečer na animiranem srečanju sester. S. Susanne (na sredini) s svojimi svetovalkami.

Na kapitlju so prisotne tudi sestre iz naše province, ki zajema osem držav in se imenuje Provinca srednje in vzhodne Evrope. Na sliki stojijo od leve proti desni:

S. Maryla Spychalska, Poljakinja, naša provincialka, S. Małgorzata Sielużycka, Poljakinja, vrhovna svetovalka, S. Susanne Phillips, iz Avstralije, vrhovna predstojnica, S. Sabina Rojek, Poljakinja, bivša vrhovna svetovalka, S. Anna Kozłowska, Poljakinja, provincialna svetovalka, S. Bożena Bednarczyk, Poljakinja, misijon v generalni hiši, S. Michaela Gehart, Avstrijka, regionalna svetovalka, in S. Teresa Cachot, Španka, predstojnica v Ljubljani, na kapitlju skrbi za liturgijo v španščini. Na sliki manjka s. Małgorzata Książek, Poljakinja, predstojnica v Lescah, ki med kapitljem skrbi za liturgijo v angleščini.

Na sliki stojijo sveže izvoljene vrhovne svetovalke skupaj s s. Susanne, vrhovno predstojnico. Od leve proti desni: S. Mary Elizabeth Donlon iz Irske, provincialka v Maroku, S. Célestine Lambo Kembele iz Konga, provincialka v Kongu Kinšasi, S. Małgorzata Sielużycka iz Poljske, v misijonih v Afganistanu, S. Susanne Phillips iz Avstralije, nova vrhovna predstojnica, S. Helen Mendonça iz Indije, misijon v generalni hiši, in S. Ramoni Iribar Cortajarena iz Španije, provincialka v Španiji. Na sliki manjka s. Ana María Campos iz province Čile.

Spoznavamo brate in sestre Frančiškovega tretjega reda

Frančiška (Klara) Čampa FSR

Sestra Frančiška kljub častitljivi starosti (ima 95 let!) še vedno vsak dan prihaja v domačo cerkev v Novi Štifti, kjer že pred mašo vodi molitev rožnega venca. Zaobljube v Frančiškov svetni red je naredila daljnega leta 1956, zato ji ob zlatem jubileju – 50-letnici zaobljub, z dveletno zamudo v imenu vseh, ki imamo radi svetega Frančiška, iskreno čestitamo.

Sestra Frančiška, kako se spominjate svojega otroštva in mladosti?

S. Frančiška: Lepo je bilo, lepo in težko. Imela sem 9 otrok, tako da imam kar veliko vnukov in pravnukov. Živim pri sinovi družini. On me tudi pelje vsak dan k maši. Z mozem sva se včasih malo »pokregala«, potem je bilo pa spet dobro. Nič strojev ni bilo, vse smo delali »na roke«. Otroci so bili pridni, vsi so bili odlični v šoli. Pri prostih spisih sem jim pa jaz pomagala! Še sosedovi so prišli, da sem tudi njim pisala! Pa kako rada sem brala, samo velikokrat ni bilo časa. Smo imeli naročenega Bogoljuba, Domoljuba in Cvetje z vrtov sv. Frančiška. Sedeli smo na peči in ob večerih brali. Ali pa pozimi. Zdaj preberem Brata Frančiška, vse preberem, pa ne samo enkrat. Še očal ne rabim! Vse otroke sva vzgojila v veri. Dva pa sta že majhna umrla.

Vera je gotovo opora v težkih trenutkih ...

S. Frančiška: Veste, to je pa res. Revez tisti, ki nima vere!

Vi ste že dolgo na svetu. Kaj pravite, je lažje živeti zdaj ali je bilo včasih?

S. Frančiška: Včasih smo bili bolj povezani. Pred vsako hišo je bila klop, pa

smo sedli in klepetali. Bili smo skupaj med košnjo, na njivi. Malo smo se pogovorili, malo pa zapeli. Ob sobotah so prišli fantje na vas in so peli. Večglasno! Kako je bilo lepo poslušati. Zdaj pa družina sede v avto, se pelje k maši in ko pridejo domov, prižgejo televizijo. Toliko škode je naredila ta televizija! Družine so razbite ...

Sestra Frančiška je zapela: »Lepa si, lepa si, roža Marija« in tudi midva sva se ji pridružila.

Kdo vas je navdušil oziroma povabil, da ste prišli v FSR?

S. Frančiška: So bili p. Ambrož, ki so lepo prosili, če bi se še kdo pridružil Frančiškovi družini. Pa smo se tri iz naše vasi zmenile in prišle. Tako so bili zadovoljni! Srečanja smo imeli vsako četrto nedeljo v mesecu. Rada imam Frančiška, že od mladih let hodim v to cerkev. Če kdaj ni srečanja, je kar dolgčas! Take lepe besede odnesemo in potem moramo tako živeti. Med seboj smo kot sestre!

Se kaj spomnite tistega dneva, ko ste imeli zaobljube?

S. Frančiška: O, pa še kako! Ni bilo tako strašno slovesno, ampak je bilo lepo, da smo si morali tudi malo oči obrisati. Ganljivo se mi je zdelo. Vedeli smo, da je za celo življenje. Dobila sem redovno ime – Klara. Se tudi priporočam sv. Klari. V cerkvi dodam na koncu še očenaš k Frančišku in Klari. Sem povezana z njima že celo

življenje, Bog daj, da bi bila tudi na onem svetu!

Sestra Frančiška je iskriva sogovornica in naju hitro vpraša: A veste, koliko so nebesa oddaljena od zemlje? 9 ur, ker je Jezus umrl ob 3h popoldne in je rekel desnemu razbojniku: »Še danes boš z menoj v raj!« Torej je ostalo še 9 ur tistega dneva!

Vam v življenju kaj pomaga, da ste članica velike Frančiškove družine?

S. Frančiška: O, to pa gotovo! Vem, kaj je prav in kaj ne. Slabega se ogibljem. In molim vsak dan 12 očenašev. Če se mi kdaj zdi, da sem kakšno desetko premalo zmolila ali izpustila, pa začnem še enkrat od začetka. Tudi p. Niko so me prosili, naj molim za provinco, pa še vedno molim eno desetko na dan, čeprav jih že dolgo ni več v Štifti. To sem obljubila in to moram držati. Pa pišejo mi! Veliko patrov mi piše za praznike.

S. Frančiška, poznate tudi sestre klarise? Ali ni bila pokojna s. Imakulata doma iz vaših krajev?

S. Frančiška: Ja, ona je bila naša sosedica iz Zapotoka! Vsako leto smo jo šli obiskat v Nazarje. Zdaj pa mi še vedno piše s. Katarina. Enkrat sem bila tam, ko so bili tudi g. škof, in sem morala celo brati berilo! Pa sestre tako lepo pojejo, s srcem! So mi dale njihovo kaseto in jo velikokrat poslušam.

Ste morda kdaj poromali v Frančiškove kraje?

S. Frančiška: O, seveda sem! Kar trikrat sem bila v Assisiju, pa štirikrat v Rimu, na sv. Višarjah, v Lurdu, na Sveti Gori, v Loretu ... Kar dosti sem bila naokrog. Vedno smo šli z župnijo. Prej nisem mogla, ko so bili otroci majhni, ko pa so že hčerke pomagale, potem sem pa šla! Zdaj pa spet ne morem več. Se ne počutim tako.

Imate še kakšen nasvet za mlajše rodove? Kaj bi nam položili na srce?

S. Frančiška: Mladi zdaj nočejo nasvetov, ampak vere nikar ne zapustite! Vsako

jutro vsaj malo zmolite in se priporočite angelu varuhu.

Draga sestra Frančiška, Bog Vam je dal veselje do petja in molitve, naj vas na priprošnje sv. Frančiška in Klare (katerih imeni nosite), še naprej ohranja zvesto in veselo! Bog Vas živi!

Pogovarjala sva se Mateja in Metod Trajbarič, FSR

Katarina Sovinc, zvesta članica FSR

Ko sem leta 1999 prišel v Škofjo Loko, je bila Katarina Sovinc prva, ki sem jo opazil med obiskovalci sv. maše. Zjutraj smo morali pol ure prej odpreti samostanska vrata in kapelo, kjer je maša ob 6. uri, ker nas je vedno čakala, da je začela z molitvijo. Nato je bila pri maši ob 8h, ob nedeljah zvečer pa že eno uro pred začetkom maše v naši kapucinski cerkvi. Po maši je redno vodila molitve s svojo molitveno skupino. Imela je prav izdelano bogoslužje. Vmes je še šla k maši v župnijsko cerkev sv. Jakoba, pa tudi v Staro Loko in še kam drugam.

Kot članica Frančiškovega svetnega reda je redno prihajala na srečanje in vesel sem bil njenega dejavnega sodelovanja. Pri maši je brala berilo, v pogovoru pa je tudi povedala katero spodbudno misel. O sebi je rekla, da ima široko srce in čuti, da v molitvi objema ves svet. Tudi doma je veliko molila, vmes zadremala, in spet vztrajala do 2. ure ponoči.

Njena pobožnost pa ni le narejena, temveč je združena z dejavno ljubeznijo. Po končanih molitvah je šla v Center slepih in slabovidnih v Stari Loki, obiskovala oskrbovance, molila z njimi, jih vodila k maši v župnijsko cerkev, jim pomagala, jesti jim dajala, jim kaj prinašala in jih oblačila. Vse je delala prostovoljno. Potem pa se je z avtobusom ali na štop odpeljala domov v Brode 8 v Poljanski dolini, v vas, ki je oddaljena od nas 6 km. Večkrat pa je morala iti peš. O njej še vedno govorijo oskrbovanci v Domu v Stari Loki.

V letu 2008 se je prvič začelo dogajati, da je kdaj ni bilo, prihajala je redkeje, sedaj pa ji sv. obhajilo prinašam na dom. Članice Frančiškovega svetnega reda jo zelo pogrešajo. Enkrat pa sem si vzela čas in se odpravil na njen dom za daljši pogovor. Bila je zelo dobre volje, ko sem jo prosil, naj mi kaj pove o svojem življenju.

»Rojena sem bila leta 1924 v Jelovici, v najvišji vasi na Blegošu. Bilo nas je enajst otrok. Samo trije še živimo. Šest let stara sem šla v šolo, pa mi ni najbolje šlo, večinoma so bile trojke. Imela sem dobre sošolce, bila sem med samimi fanti. Doma smo imeli nekaj zemlje in eno kravico.«

»Kakšne spomine imate na svoje starše?«

»Mami je bilo ime Frančiška, pisala se je Tavčar, doma iz Jelovice. Bila je gospodinja, kmetica, pridna, zelo verna. Zaposlena ni bila. Oče je bil Rus, Ivan Pelipenko. Šole je imel le 14 dni, potem so ga pa začele boleti oči in ni hodil več v šolo. Slovensko pa se je navadil, ko je sem prišel kot vojni ujetnik. Bil je pravoslavne vere, toda v ujetništvu, ko je bil na smrt bolan, ga je obiskal duhovnik in ga sprejel v katoliško vero. Potem pa je ozdravel in redno hodil v cerkev. Poročil se je, prišli smo otroci, jaz sem bila tretja po starosti. Bil je zelo dober človek. Samo enkrat me je nekaj natolkel, pa ne vem več, kaj je bilo narobe, z bratom sva imela nekaj. Bil je oglar, kope je delal za oglje, da je nekaj zaslužil. Ko je prišel domov, je bil ves črn. (Glasno se je zasmejala.) Malo pa nas je še nalašč prestrašil.«

»Kako je bilo, ko ste odšli od doma?«

»Od doma sem šla, ko sem se poročila z Juretom Sovincem. Tudi pri njem je bilo 11 otrok, tako kot pri nas. Poročil naju je g. Melhior Golob v Škofji Loki. Na poroki je bilo skromno, nič posebnega nismo pripravili, ker nisva bila premožna. Zaposlena nisem bila, šivala sem, nobene dote nisem imela. Po poroki sva stanovala v tej vasi, hiša je bila s slamo krita. V to hišo, kjer smo sedaj, sva prišla pozneje. On je bil zaposlen kot gozdni

delavec. Otroci so prihajali, pa mu ni bilo prav, ker jih ne bi smelo biti toliko. Toda malo je bilo treba potrpeti, pa je šlo. Nikoli se nisem z nikomer kregala. On bi bil hotel imeti le dva otroka. Ko pa so že prihajali, jih je sprejemal in jih je imel rad. Zaradi vere nisem mogla drugače, ne morem otrok moriti. Hotela sem samo po veri živeti. Ko sem povedala, da sem noseča, je začel malo špikati, ni pa bil toliko, da bi morala splav narediti. Pa smo preživeli brez hudih težav, čeprav ni bilo brez trpljenja. Bila sem pripravljena na vse. Če je bil kateri od otrok bolan, ga je bilo treba pestovati vso noč. Večji revež je bil mož, ker ni mogel spati. Otroci so bili dobri, niso nagajali. Vsi so hodili k maši, k verouku, šli so k sv. obhajilu in k birmi. Z vsemi smo se lepo razumeli, nikoli se nismo skregali. Rodila sem 10 otrok, 8 jih je še živih. Ena hčerkica je umrla še kot dojenček. Hči Rozika in njen sin Aleš pa sta umrla v prometni nesreči leta 1984.«

»Moža nimate več?«

»Mož je umrl leta 1966, ko je bil zadnji otrok star 6 let. S kolesom se je peljal ponoči, zapeljal na pesek, padel po bregu in obležal. Potem sem sama z otroki živela naprej, šivala sem in pokojnino dobivala po možu. Potem pa so se otroci poročali in odhajali.«

»Ste bili vedno tako verna in molila?«

»Vedno sem bila verna, toliko pa nisem vedno molila kot sedaj. V Frančiškov svetni red sem vstopila leta 1968, zaobljube sem naredila leta 1969, pri kapucinih v Škofji Loki. Počasi sem zbiral molitve, nastajala je molitvena skupina in molitve po maši. Za vsako reč so mene povabili, da sem naprej molila. Tako sem se navadila. Ko sem postala vdova, sem začela še bolj k maši hoditi, ker je bilo več časa, in začela tudi obiskovati oskrbovance v Domu v Stari Loki.«

»Doma niso bili nič hudi, ker vas ni bilo doma?«

»Ne, ker smo imeli skupno gospodinjstvo in me niso potrebovali. Vse je bilo doma v redu. Bog za vse poskrbi. Sin Andrej je ostal

doma, z ženo Zoro sta cerkveno poročena in imata 7 otrok. Vsi so še doma. Vnuki so vsi krščeni in birmani. Z vsemi se razumemo, vsi me imajo radi. Kadar grem k njim, me lepo sprejmejo, se kaj igramo, Človek ne jezi se, karte, ali rešujemo križanke. Lepo se počutim med njimi. Imam široko srce za vse. Vsak dan molim za svojih deset otrok, za vse vnuke, in pri tem vključujem vse ljudi. Molitev je vseobsežna. Hudo mi je, ker ne morem k maši. V Božjo voljo se izročam, nočem nadlegovati.«

»Imate radi, da jaz pridem?«

»Oh, pa ja, taviženkrat Bog lonaj, da pridete in mi prinesete sv. obhajilo.«

»Vam je bilo všeč pri FSR?«

»Na vse imam lepe spomine. Lepo je bilo, ko smo se v krogu pogovarjali. Bila sem tudi v Marijini družbi. Tudi tam smo imeli srečanja vsak mesec pri kapucinih. Želela sem živeti prav, toda pride kaj, kot da nam je usojeno, da smo grešniki. Želela sem samo mirno živeti.«

Ozrl sem se po njeni podstrešni sobi, skromna sobica kot kapela, polno knjig in svetih podob, pa tudi šivalni stroj.

»Imate lep nasmeh, ste vedra, vesela in dobre volje. To je poveljučana starost.«

»Res je. Nikoli ne opravljam, nič slabega ne govorim, pa tudi dobrega ne o drugih, ker ne govorim. Tako lepo življenje sem imela, jaz bi še kar živela tukaj naprej.«

Pri teh besedah se je vzradovala in kar vzklopela od veselja. Zaželela mi je veliko Božjega blagoslova pri nadaljnjem delu. Z lepimi vtisi sem odhajal in v spominu ohranjal njen lepi obraz. Zares, sem si mislil, vse naredi za druge, vsem vse daje, zase pa ne zahteva ničesar. Spodaj sem se še ustavil v lepo urejeni delavnici. Oče Andrej in sin Gregor skupaj delata v istem poklicu kot mizarja. Mislil sem na vrednote takih družin, ki so dragocen zaklad za življenje naroda.

Tudi druge članice FSR vedo o njej veliko dobrega povedati:

»Poleg svojih otrok je varovala še druge iz vasi. Po smrti moža je kupila stroj za pletenje, imela je veliko dela, večinoma je pletla ponoči. Pozneje je vzela njivo v najem in imela kravico, da je bilo mleko doma. Preden je šla k sv. maši ob 6. uri, je pomolzla in nakrmila. Bila je zelo delavna, saj je do lanskega leta še vse butarice sama naredila za kurjavo. Veliko bi se še dalo povedati o njenem izredno težkem življenju, tako da bi brez izredne Božje pomoči ne šlo.«

Katarina pa še vsak dan veliko moli za vse svoje in jih nosi v svojem srcu. Blagoslov njenih molitev se bo nenehno razširjal na vse potomce in na ves slovenski narod. ■

br. Klemen Verdev OFM Cap

Govor ob pogrebu Rajmunda Lebrehta FSR

Predragi domači, spoštovani patri in škofjski duhovniki, spoštovani sorodniki in ostali zbrani pogrebci! Kmalu bomo zbrani na cvetoči trojiški farni božji njivi, kjer se poslavljamo od naših dragih pokojnih, tam, kjer polagamo v blagoslovljeno zemljo zrelo in tudi nedozorena semena za rast večnega življenja. Tako bomo tudi danes položili dozorelo plodno seme globoko vernega očeta, ki je na popotovanju

po tej solzni dolini zagotovo dosegel svoj cilj v večni rajski domovini. Zato danes ob tem žalnem slovesu vsi tu zbrani zadnjič zremo s solznimi očmi v krsto, v katero je položeno verno in do zadnjega dne delavno telo spoštovanega ljubega moža, ateka in dedija ter uglednega trojiškega farana Rajmunda Lebrehta, ki nikdar v svojem življenju ni opustil nedeljske in praznične sv. maše. Rodil se je kot prvi sin staršema Lebreht 12. 8. 1930 v Benediškem vrhu. Imel je še mlajšega brata Dominika in sestro Geliko, z njima je preživel svoje otroštvo in mladost v domačem družinskem ognjišču. Njegov oče je bil kmet in kolar in sedaj pokojni Rajmek, kot smo ga klicali krajani, se je že v osnovnošolskih letih naučil kolarskega dela – takratnih lesenih vozov, samokolnic in drugih kolarskih izdelkov. Osnovno šolo je obiskoval v Benediktu do 5. razreda v slovenskem jeziku, med vojno pa v nemščini. Pred služenjem vojaškega roka je bil zaposlen na benediški zadrugi, po vrnitvi iz vojske pa je začel opravljati tesarska dela pri mojstru Dajčmanu iz Benedikta. Leta 1957 se je poročil s svojo izvoljenko, sedaj žalujočo ženo Pavliko Polič. V njunem zakonu so se rodili štirje otroci: Rajmek, Pavlika, Pepi in Marinka. Čez 5 let sta podedovala Pavlikino domačijo. Leta 1964 jima je pogorelo gospodarsko poslopje – bilo je v nedeljo med sv. mašo in pokojni Rajmek je bil v cerkvi pri maši –, vso živino pa je rešil sosed Franček Vogrin. Potem sta zgradila novo veliko gospodarsko poslopje in razširila ter prenovila hišo, ki je čudovito, lepo urejena. Leta 1991 sta doživela največje veselje in najlepšo slovesnost – novo mašo sina Pepija z redovnim imenom pater Pepi, ki je sedaj misijonar v Beninu. Lansko leto pa sta slavila zlato poroko v krogu svojih najdražjih. Imel je sedem vnukov, ki so se ob nedeljah vedno radi zbrali pri dediju in babici, saj sta se vsakega obiska vedno razveselila. Pokojni Rajmek je s svojimi sodelavci pod nje-

vim vodstvom postavil nešteto ostrejših na hišah in gospodarskih poslopih v trojiški fari in širši okolici. Veliko je delal na trojiški cerkvi in samostanu in žrtvoval mnogo brezplačnih ur. Delal pa je tudi drugod po cerkvah, celo v Mariboru pri Materi usmiljenja. V prostem zimskem času pa je doma v delavnici opravljal čudovita mizarska dela. Bil je mož molitve in dela, saj je rad povedal, da se je v družini Lebreht v Benediškem vrhu vsako nedeljo zvečer molil rožni venec kleče in prav on je vodil molitev. Bil je dolgoleten zvest član župnijskega pastoralnega sveta, od leta 1995 pa brat Frančiškove družine Sv. Trojica. Redno se je udeleževal mesečnih srečanj s svojo ženo Pavliko. Rad pa je poromal k Mariji Pomagaj na Brezjah in na Ptujsko Goro v varstvo Matere Božje pod njen plašč. Tu si je izprosil ljubega zdravlja in blagoslov pri vsakdanjem delu. V 78. letu zemeljskega življenja pa ga je gospodar našega življenja odpoklical k sebi v večnost po plačilo za vsa njegova dobra dela.

Sorodniki, znanci in prijatelji pa smo se zbrali ob njegovem mrtvaškem odru v zaupni molitvi za njegov večni mir in pokoj. Danes, ko imamo Lebrehtovega očeta Rajmeka zadnjikrat v svoji sredi, se mu iz srca zahvalimo za vsa njegova dobra dela, ki jih je storil za svojo družino in za napredek našega trojiškega kraja. Hvala, Rajmek, zadnjič ti za vse. V znamenje zahvale pa mu ob tem žalnem slovesu obljubimo, da ga bomo ohranili v trajni molitvi in lepem spominu s poslednjo željo, naj mirno, sladko spi med že pokojnimi domačimi in ostalimi trojiškimi farani do prihodnjega vstajenja.

Žalujoči ženi Pavliki, sinu p. Pepiju, sinu Rajmeku z družino, hčerkama Pavliki in Marinki z družinama, bratu in sestri z družinama in vnukom ter ostalemu sorodstvu izrekam v imenu trojiških faranov in v svojem imenu iskreno sožalje. ■

br. Franc Kukovec

»VERA, UPANJE, LJUBEZEN – to troje« v Novem mestu

V soboto, 27. 9. 2008, smo se zbrali v Novem mestu pri Frančiškovih bratih na **12. Frančiškovem taboru krajevnih bratstev FSR Ljubljana**.

Nekateri domači člani FSR smo se odpravili v Frančiškovo dvorano v »klostru« tako po jutranji maši (ob 8:30). Pred vhodom so goste pričakali naša predsednica s. Antonija Colnar, katehistinja Ana Retelj in še drugi, ki so za dobrodošlico ponudili sladice in program srečanja.

Serafinski rožni venec s petjem smo začeli prej, preden je prispel avtobus, ki je pripeljal glavnino članov FSR. To pa zato, da se ne bi preveč zavleklo in bi se držali programa. Vseeno je bilo nekaj zamika, vendar se je vse dobro izteklo. Med molitvijo je bila priložnost za sv. spoved.

Nato sta nas v dvorani pozdravila predsednica novomeškega bratstva s. Antonija Colnar in predsednik pokrajinskega bratstva br. Franci Birk.

Besedo sta predala gostu tabora p. Stanetu Zoretu, ki pa je dejal, da ni gost, ker se počuti v Novem mestu kot doma. Obširno in lepo nam je spregovoril o glavnih temah tabora pod naslovom: »VERA, UPANJE, LJUBEZEN – TO TROJE«, ki je vzet iz Pavlovega pisma, kar lepo sovпада tudi s Pavlovim letom, v katerem smo v tem času.

s. Marija Kozmus, KB Jesenice

Sprejelo nas je lepo dolenjsko Novo mesto, ki je kulturno in zgodovinsko pomembno. Tukaj je veliko lepih stvari. P. Stane Zore nam je povedal veliko koristnih napotkov, kako lahko v konkretnem življenju živimo vero, upanje in ljubezen. Maša je bila v prečudoviti cerkvi, vsi smo sodelovali. Br. Štefan Kožuh nam je v pridigi še obnovil geslo tabora. Sledilo je bratsko srečanje, ki je bilo prisrčno in iskreno.

s. Anica Košir, KB Škofja Loka

Lepo je tukaj! Zelo lepo! Rada pridem na taka srečanja. Do sedaj sem skoraj vedno prišla. Lepo je in prav, da se srečamo. 20 let sem že pri Frančiškovi družini, danes pa sem pripeljala s seboj še svojo svakinjo. Tudi njej je všeč!

br. Franc Herle, KB Brezje

Naš sv. Frančišek nas je spet zbral skupaj v tako velikem številu in smo se res počutili kot bratje in sestre. Najlepša se mi je zdela povezava med vsemi, ki so nam danes podali duhovne misli. P. Stane Zore in br. Štefan Kožuh, sestre klarise v pismu in tudi ostali. Ljubezen je nad vsem in Bog je ljubezen. Stremeti moramo k temu, da postanemo čim popolnejša Ljubezen (p. Stane Zore). Pri tem nam je vzor sv. Frančišek! Vesel sem, da je danes to naše ljubljansko bratstvo tako povezano in so nas domačini tako lepo sprejeli.

s. Anka Matoič, KB Kamnik

Rada grem na taka srečanja. Zmeraj dobim veliko milosti in počutim se, kot da sem prišla domov. Tako, da mi ta srečanja zelo veliko pomenijo.

s. Marinka in br. Anton Turina, KB Kamnik

Lepo je, da smo bratje skupaj. Vedno greva na taka srečanja in bova še šla, če bova zdrava. Rada hodiva tudi na srečanja našega bratstva. Prijateljsko se srečamo tudi z drugimi KB. To je zmeraj zelo prijetno. Vsaka skupina ima kaj posebnega, ki je zanimivo tudi za druge. Tabori so pa nekaj enkratnega! P. Zore je krasen človek in njegovo predavanje je bilo zelo bogato. Imeli smo veliko za razmišljati – kar je povedal iz svoje glave in od drugih mislecev (dr. Trstenjaka ...). Gotovo bomo o tem govorili tudi na srečanju našega KB.

Po končanem predavanju smo dobili kot darilo knjigo »Naših 40 let pri sv. Lenartu v Novem mestu« in nato odšli v cerkev k sv. maši.

Pred sv. mašo je vse prisotne pozdravil župnik in gvardijan frančiškanskega samostana v Novem mestu p. Simon Peter Berlec. Opravičil se je, ker tega ni storil že prej. Imel je namreč delo: naša farana Vidic sta obhajala zlato poroko.

Sveto mašo ob 11. uri smo darovali za žive in pokojne sestre in brate Frančiškovega svetnega reda pokrajinskega bratstva Ljubljana. Maševali so duhovni asistentje pod vodstvom kapucinskega provinciala br. Štefana Kožuha. Vsako bratstvo je imelo svojo nalogo. Naše novomeško je pripravilo darove za sveto daritev: kruh, vino in plakat vera (križ), upanje (sidro), ljubezen (srce). Predstavila jih je naša sestra Marija Božič.

Po sveti maši nam je naš duhovni pomočnik p. Felicijan Pevec povedal marsikaj

zanimivega o zgodovini novomeških samostanov (kapucinskega ni več, frančiškanski pa je še danes zelo aktiven).

V frančiškanskem samostanu v Novem mestu je bil dve leti (1776–1778) tudi Valentin Vodnik pod imenom p. Marcijan. Letos obhajamo 250-letnico njegovega rojstva. Kot spomin na to so izdelali podobice z edino ohranjeno Vodnikovo pesmijo o Leonardu Portomavriškem (ki je napisal znani križev pot). Tudi mi smo dobili to pesem in še podobico najstarejšega kipa sv. Frančiška (1472) iz naše novomeške frančiškanske cerkve. Pater Felicijan nam je tudi pokazal najbolj znamenite knjige, ki jih hrani frančiškanski samostan v svoji bogati knjižnici.

Po angelovem češčenju je sledilo kosilo na samostanskem vrtu.

Sestre, ki vodijo novomeško bratstvo FSR, so nam delile golaž in zelenjavno juho z žličniki. Mize pa so se šibile podokusnimi poticami in pecivom.

Po kavici in klepetu ter medsebojnem spoznavanju smo odšli nazaj v Frančiškovo dvorano, kjer sta nam Metka in Tomaž iz FRAME predstavila s »slikami na sten« in z živahno besedo svoje potovanje in srečanje mladih v Avstraliji. Na koncu sta postavila nekaj vprašanj in za pravilne odgovore nagradila najhitrejša.

Odpravili smo se v lursko kapelo in tam Mariji v slovo zapeli pesem »Zvonovi zvonijo«.

Ker nas je g. škof msgr. Andrej Glavan že čakal na Kapitlju (stolna cerkev v Novem mestu), smo morali pohiteti. Po kratkem vzponu smo posedli v stolni cerkvi in pred Najsvetejšim zapeli litanije, ki jih je vodil g. škof z duhovnimi asistenti. Spremljala pa nas je s. Mateja Trajbarič na njihovih novih orglah. Gospod škof nas je povabil tudi na ogled kript in cerkve.

Br. Franci Birk je izročil v popotovanje in češčenje sliko sv. Pavla, ki bo romala po bratstvih FSR po celi Sloveniji. Najprej jo je sprejelo naše novomeško bratstvo, in sicer sta jo sprejeli predsednica s. Antonija Colnar in najstarejša prisotna novomeška članica FSR s. Marija (Micka) Guštin. Bratstvo se bo zbiralo ob sliki in molilo. Čez teden dni pa jo bo prevzelo bratstvo iz Nove Štife.

Na koncu smo si v škofijskem dvorcu ogledali multivizijo o Kapitlju (sedanja stolna cerkev) in njegovi zgodovini. G. župnik Silvester Fabijan nam je prijazno odprl dvojna vrata, da smo se lažje prebili iz dvorca na plano, kjer nas je čakala pogostitev z jedjo in pijačo (agape).

Na koncu bi se rada zahvalila p. Tadeju, s. Antoniji in Ani Retelj, ki so prevzeli glavno vso organizacije in izvedbo tega tabora. Hvala pa tudi vsem, ki ste kakor koli sodelovali pri tem »našem« novomeškem taboru! ■

Ana Alessandra

s. Marija Guštin, KB Novo mesto

Do zdaj sem bila na vseh srečanjih in mi je bilo vedno zelo všeč. Vsako leto se pripravim na ta srečanja. Tudi na romanja sem hodila, dokler sem še lahko. Zato mi zdaj ta srečanja toliko

pomenijo in res rada grem.

p. Filip Rupnik, OFM

Bilo je odlično! Proti pričakovanju je bilo veliko ljudi, čeprav smo bili nekateri v strahu, ker v Novem mestu nimaš kje parkirati! Mojsobrat p. Stane je poznan kot čudovit predavatelj in velik poznavalec Frančiška. Torej tudi tukaj ni razočaral. Res je bilo lepo!

br. Jurij Štravs, OFMCap

Lep dan je! Prvič sem na ljubljanskem pokrajinskem taboru, prej sem bil na takih srečanjih v štajerski deželi. Imam lepe spomine in tudi danes je zelo lepo. Predavanje je bilo čudovito, o

veri, upanju in ljubezni, zelo me je nagovorilo. Sveto mašo sem preživel v spovednici in sem slišal lepo petje v cerkvi. Hvala vsem, ki so pripravili srečanje in lepo pogostitev. Vsem želim MIR IN DOBRO in korajžno po Frančiškovi poti naprej! ALELUJA!

Tinkara iz Škofje Loke

Dve puncici sta nas pazili in smo risali, se igrali karte in namizni nogomet. Kosilo je bilo dobro. Pri maši smo prinesli darove na oltar, jaz sem prinesla hostijo.

Martin, 5 let

Jaz pa sem prvič ministriral! Ko bom velik, bom tudi ministrant.

Jernej iz Sostrega

Na začetku smo zunaj pili čaj in jedli piškote. Pri maši sem nesel kruh, težek je bil! Petra in Nina sta bili animatorki.

Duhovni kapitelj 2008 v Vipavskem križu

Duhovni kapitelj je kot nekakšno izobraževanje in izpopolnjevanje animatorjev vseh Frančiškovih otrok in mladine v Sloveniji. Je kot nekakšen duhovni vikend.

Ali si bil na kapitlju v Vipavskem Križu? -Itak!

Je bilo lepo? -Itak!

Ta vikend od 26. do 28. septembra je na Vipavskem Križu potekal duhovni kapitelj slovenske Frame in animatorjev FO. Vse skupaj bi se naj začelo v petek ob 19.00, ker pa Štajerci ne poznajo ure, so bili točni le animatorji iz Križa. Zbirali smo se nekako do jutranjih ur. Naša predsednica Kristina Vrčon ni ravno potrpežljive narave, zato smo s programom začeli kar v »nepopolni« zasedbi.

Vse skupaj se je začelo s večerjo, ampak ne s kakršnokoli ... Jedli smo pašto s tuno ☺. Med seboj pa se nismo vsi poznali, saj smo pridrželi iz različnih koncev Slovenije, zato je večerji sledilo predstavljanje in dva različna uvoda v naš vikend. Uraden, pri katerem je vsak od nas dobil molitev Frame, s katero bomo povezani čez celotno leto. Drugi, bolj neuraden in zelo sproščujoč uvod so pa bili petelinji boji in izkazovanje svoje moči v smislu "wrestlinga". Tukaj morajo udeleženci kar priznati veliko premoč duhovnim asistentom. Sledil je film, ob katerem se kljub naporni poti in prejšnjem norenju ni dalo zaspiti, potem pa sladko spanje ali pa pogovori dolgo v noč.

Novo jutro, nov dan, nove priložnosti za vse vrste norčij in navsezadnje tudi dan, da se skupaj naučimo kaj pametnega

pina sestavila bans iz štirih zelo zanimivih in med seboj različnih, nepovezljivih besed. Pri drugi smo imeli zelo zanimive debate o molitvi, naslednji dve sta bili namenjeni petju, prva bolj slavlilnih pesmi, druga pa bolj živahnih. Zadnja delavnica pa je bila namenjena ustvarjanju, z veliko domišljije. Ko smo izčrpali vse svoje ideje in se naučili marsikaj novega, smo to darovali pri sv. maši, ki je bila polna veselja, pesmi in slavljenja, po njej pa refleksija in predstavitev naših, zelo naših bansev. Zvečer smo odšli še na sprehod v Plače v kapelico Lurške Marije in tam imeli še eno zelo lepo in premisleka vredno molitev. Ko smo prišli nazaj, pa spet vsak po svoje – nekateri pohajat, drugi pogovarjat, tretji so gledali film, ...

V nedeljo zjutraj smo se težko prebudili iz svojih toplih spalk, pa vendar. Odpeljali smo se v Dobravlje k maši, od tam pa na Otlico v naravo in se po lepem sončku sprehodili do Otliskega okna. Tam smo še polni navdušenja prepevali, plesali, se slikali in snemali, nato pa smo se spet odpravili v dolino. Še kosilo, pospravljanje župnišča ter gledanje slik in videov, ki so nastali ta vikend, potem pa vsak nazaj na svoj konec Slovenije, polni prelepih spominov in veselja. ■

Klemen Breznik FRAMA

za naše animatorstvo in življenje. Zbudile so nas dude na Kristininem telefonu in zbrali smo se pri molitvi, da smo se izročili Njemu v varstvo in ga prosili, naj nas vodi. Sledila je marmelada, mleko, viki krema in veliiki kruha. Ko smo se najedli, smo prisluhnili naši bivši predsednici Fani, ki nas je spet spomnila, zakaj in kako se uporabljajo kateheze, nato pa je še sledil kviz z zelo tekmovalnim in napetim vzdušjem, delo po skupinah z različnimi nalogami in za konec še načrtovanje ter izpeljava ure FO oziroma kateheze. Končno ... Tako zelo pričakovano kosilo, potem pa še čas za druženje, spoznavanje, sprostitev, kartanje, ... Ko smo se odpočili, so sledile delavnice, pri katerih se nam je pridružilo še nekaj animatorjev. Pri prvi smo se namučili in je vsaka sku-

Peš romanje v Assisi za dar odpuščanja

Morda ste pred meseci zasledili vabilo na prvo slovensko peš romanje za dar odpuščanja v Assisi in se vam je v tistem trenutku zamisel zdela zanimiva, niste pa niti pomislili, da bi se romanja udeležili.

Skupina mladih, pretežno iz Slovenije, je na Krištofovo nedeljo, 27. julija, ob spremstvu sester FMM (františkanke Marijine misijonarke) v Ljubljani začela svoje romanje v Assisi; 2. avgusta, na praznik Marije Angelske, naj bi se pridružila romarjem iz Italije, Hrvaške, Francije, Mehike, Malte, ki so se na pot podali z istim namenom, po odpuščanju. Kdor namreč priroma v Assisi na ta dan, prejme popolni odpustek, ki ga je sveti František izprosil pri papežu Inocencu III.

Kako smo v enem tednu peš priromali v Assisi?

Čeprav je bilo to peš romanje, smo hodili le prvi del poti, od Ljubljane do Nove Gorice. Postali smo v Logatcu, v Podkraju – preimenovanem v PodRaj, v Vipavskem Križu in nazadnje v Novi Gorici. Pot smo nadaljevali *bolj neromarsko*, z vlakom, do Benetk, nato v Umbrijo in 2. avgusta tako dosegli svoj cilj, Assisi. Tam je sledilo praznično slavlje – tako v cerkvi kot na trgu pred njo – z mladimi, ki so se udeležili tega že tradicionalnega, 18. romanja za dar odpuščanja.

Ni pa bil to le lep izlet v Assisi – zabavno je bilo sicer res!

V dneh intenzivne hoje smo imeli obilo časa in priložnosti za spoznavanje soromarjev, za pogovor, razmislek, duhovno po-

Bili smo prva skupina peš romarjev iz Slovenije, ki se je udeležila tega tradicionalnega romanja. Mladi, ki smo šli na pot iz različnih vzgibov in z različnimi pričakovanji, med seboj se povečini nismo poznali, a smo skupen jezik našli ravno v dejstvu, da imamo skupen cilj. Čeprav nisem ravno ljubiteljica množičnih srečanj niti skupinskih romanj, moram priznati, da je bilo romanje s skupinico, v kateri je bilo čutiti prisotnost Františkovega duha in bratstva, edinstvena izkušnja.

Mladi s(m)o napolnili Assisi s svojo vero, upanjem in izkazalo se je, da je to pristno veselje nalezljivo. ■

Zala Rott

glabljanje; sestre sta imeli s seboj pravcato zbirko tem in vprašanj, ki smo jih med potjo premlevali. Seveda smo na poti spoznavali tudi Slovenijo, kraje in ljudi, ki so nas prenočili, pospremili z nasvetom, dali svežo vodo, kaj skuhali ali spekli, ljudi, ki so odprli svoja vrata tej peščici »peš romarjev«, *kakor smo si radi rekli*. Vseh teh dobrih ljudi, ki smo jih spoznali na duhovni poti skozi Slovenijo, smo se v molitvi radi spominjali in jih ponegli s seboj v Assisi. Bili ste z nami!

UTRINKI

Gospodu sem hvaležna za to romanje, kjer sem se veliko naučila, npr. to, da je žlica krasen izum, ki prežene zadrego ob pogledu na stopljeno tablico čokolade, dobila pa sem tudi obsežna znanja o nastajanju in odpravljanju žuljev ter o uporabnosti množice različnih hanzaplastov (obližev). Najbolj pa se me je dotaknilo, ko sem opazovala dobroto ljudi, ki so nas v vseh župnijah lepo sprejeli in nam kljub temu, da smo prosili le za prenočišče, nudili še večerjo in zajtrk, ponekod pa še hrano za dušo (sveto mašo).

Kristina Krašna

Najlepša mi je bila pot sama. Potovanje kot premikanje in bližanje. Premagovanje razdalje. In premagovali smo razdalje najprej pod nogami: po ulicah, vaseh, gozdovih, poljskih poteh, čez potoke, železniške tire. Potem

smo – korak za korakom – premagovali razdalje v svojih srcih. Razdalje do samega sebe, do bližnjega, do Boga. In te so postajale ob vsem gostoljubju, ki smo ga bili deležni povsod, kamor smo prišli, vedno krajše in lažje. Ob spodbudi Františka in Klare pa neizmerno lepe. Gospod, hvala ti za to čudovito pot!

Kristina Raspor

- nepozabno, bogato doživetje ≈ preprostost ≈ hoja ≈ pogovori ≈ prijateljstvo ≈ zaupanje ≈ učenje, rast (na osebnem in duhovnem področju) ≈ odprtost ≈ vztrajnost ≈ odpuščanje
- popolni odpustek ≈ sv. František ≈ sv. Klara ≈ skupnost ≈ navdušenje ≈ žareči obrazi
- objemi ≈ sv. maše ≈ molitve (hvalnice, večernice ...) ≈ novi izzivi ≈ preizkušnje
- povezanost z Njim

Vse to in še več sem doživela, izkusila v dobrem tednu. Skupaj z odlično družbo.

Ksenja Šmid

Pravilna rešitev nagradne številčnice v prejšnji številki se glasi: *Leto svetega Pavla!* Na uredništvo je prispelo 18 pravih odgovorov. Izžrebani so bile naslednji nagrajenci: 1. nagrada: Vinko Koren, Magozd 4, SI-5222 Kobarid; 2. nagrada: Ana Košir, Jamova c. 56, SI-1000 Ljubljana; 3. nagrada: Sonja Zver, Malejeva ul. 1, SI-1000 Ljubljana.

Čestitamo!

NAGRAĐNA ŠTEVILČNA IZPOPOLNJEVANKA

Poiščite devet besed s po šestimi črkami, ki jih zahtevajo opisi, in jih vodoravno vpišite v oštevilčena polja tako, da vsaki številki vedno pripada ista črka. Ob pravilni rešitvi boste v tretjem in četrtem stolpcu prebrali misel iz pisma apostola Pavla Rimljanom.

1. telo mrtvega človeka ali živali, 2. poldrag kamen temno rdeče barve, 3. na uzdo pri-trjen jermen za vodenje živali pri ježi ali vožnji, 4. udobno obušalo, navadno za doma, 5. naziv prve Mojzesove knjige, 6. kos sedežnega pohištva s tremi sedeži, navadno oblazinjen, 7. staroslovanska boginja smrti in zime, 8. stanje, ko je kdo sam, brez stikov ali povezave z drugimi, 9. kost iz zraslih vretenc na spodnjem koncu človeške hrbtenice.

Rešitve pošljite na uredništvo *Brata Frančiška* do 10. decembra 2008.

Tokratne nagrade so:

1. DVD Terra Sancta
2. V. Papež, Presvete evharistija
3. 3 kompleti razglednic Sončna pesem ■

Sestavila ga. Francka Pavlič

1	15	13	16	12	6	11
2	4	13	1	8	1	15
3	17	1	5	9	15	10
4	2	11	12	1	15	1
5	4	9	8	9	18	1
6	15	13	11	14	9	3
7	7	11	13	1	8	1
8	14	1	7	11	15	1
9	15	13	15	10	2	1

Indija: Kristjani so prisiljeni, da se spreobračajo in napadajo cerkve

Čeprav je po vsem svetu vedno več govo-ra o spoštovanju človekovih pravic na vseh področjih življenja, pa resničnost to vedno znova postavlja na laž. V tem trenutku so kristjani v Indiji prisiljeni, da se spreobračajo v hinduizem in napadajo svoje cerkve, kakor je sporočil tiskovni predstavnik indijske škofovske konference.

Kristjani v indijski državi Orisa so že bili žrtve nasilja, sedaj pa so prisiljeni, da postanejo hindujci in da napadajo svoje cerkve, v katerih so toliko časa slavili Boga. Cerkve in zavetišča in domove kristjanov rušijo in požigajo. To predstavlja hudo kršitev človekovih pravic. Nasilje je tako silovito, da pušča za seboj številne ranjene, med katerimi so tudi ženske in otroci, pa tudi dva protestantska pastora in katoliška redovnica. Kristjane, ki so v tisočih prote-stirali proti takemu postopanju, so z vso ostrino zaustavile policijske sile.

Položaj v Indiji je še vedno napet in nadaljujejo se napadi na krščanske usta-

nove. 1. septembra 2008 je bilo razdejanih deset molitvenih prostorov v vasi Kundra. V Tikabali Block je bilo napadenih pet vasi. V župniji Mondasore so bili poru-šena cerkev, samostan in dve zavetišči. Čeprav so bile varnostne sile razporejene po pokrajini, fundamentalisti še naprej brez težav napadajo kristjane in njihove ustanove.

Indijski škofje so zato pozvali odgovor-nega ministra, naj odločno ukrepa proti nasilnežem in zavaruje kristjane, njihove domove in njihove ustanove, ki jih stalno napadajo fundamentalistične skupine. Poleg tega tudi zahtevajo, naj državna oblast nadzoruje vprašanje prisilnih spreobrnjenj, ker predstavljajo resno kršitev ustavne pravice, da kristjani v državi živijo brez strahu.

Časi preganjanja kristjanov nika-kor niso minili. Le da je nasprotova-nje ponekod bolj odkrito in nasilno, drugod pa je bolj prikrito in v roka-vicah. Vsi ti pojavi povsod po svetu opozarjajo nas, kristjane, da moramo Jezusovo svarilo, »če so preganjali mene, bodo preganjali tudi vas«, še vedno jemati zelo zares in moliti za vero in zvestobo. ■

Prevedel br. Stane Zore OFM

Tomaž Čelanski

Življenje sv. Frančiška (18)

21. poglavje
O pridigi pticam in poslušnosti
ustvarjenin

58. V tistem času pa, kakor je bilo rečeno, ko se jih je mnogo pridružilo bratom, je preblazeni oče Frančišek potoval po Spoletski dolini. Približal se je nekemu kraju blizu Bevagne, kjer se je nabrala neznanska množica ptic raznoraznih vrst, namreč golobov, krokarjev in drugih, ki se jim po domače reče nune. Ko jih je blaženi božji služabnik Frančišek zagledal in ker je bil silno goreč mož, ki je gojil pobožno naklonjenost tudi do nižjih in nerazumnih ustvarjenin, je pustil svoje spremljevalce na cesti, sam pa je urno stekel k njim. Ko je bil že precej blizu in je videl, da ga čakajo, jih je kot običajno pozdravil. Nemalo se je začudil, da se ptice niso dvignile in zbežale, kot to navadno storijo; tega se je zelo razveselil in jih je ponižno zaprosil, naj prisluhnejo božji besedi. Med drugim, kar jim je na široko

govoril, je dodal tudi tole: "Moje sestre, ptice, zelo se morate zahvaljevati svojemu stvarniku in ga vedno ljubiti, saj vam je dal perje za obleko, krila za letenje in vse drugo, kar potrebujete. Bog vas je naredil za bolj plemenite med svojimi stvaritvami in vam določil prebivališče v čistem zraku. In čeprav ne sejete in ne žanjete, vas on varuje in vodi, ne da bi vam bilo treba za to sploh skrbeti."

Na to so se tiste ptice, kakor je povedal sam pa tudi bratje, ki so bili z njim, na svoj način čudovito veselile, začele stegovati svoje vratove, razpirale krila, odpirale kljune in gledale vanj. On pa je hodil med njimi sem ter tja in se s svojo obleko dotikal njihovih glav in teles. Slednjič jih je blagoslovil in jim, ko je nad njimi naredil znamenje križa, dal dovoljenje, da odletijo drugam. Blaženi oče pa je šel vesel naprej po poti s svojimi tovariši; zahvaljeval se je Bogu, ki ga vse, kar je ustvarjeno, časti s predanim slavljenjem.

Ker pa je bil preprost mož po milosti in ne po naravi, se je začel obtoževati malomarnosti, ker ni že prej pridigal pticam, potem ko so zdaj tako spoštljivo prisluhnile božji besedi. Tako se je zgodilo, da je od tistega dne dalje vso perjad, vse živali, vse plazilce in celo ustvarjenine, ki ne slišijo, skrbno spodbujal k hvaljenju in ljubezni do Stvarnika. Vsak dan je namreč, ko je klical Odrešenikovo ime, sam izkustveno spoznaval njihovo pokorščino.

59. Ko je nekega dne prišel do mesteca po imenu Alviano, da bi oznanil božjo besedo, in je stopal na vzvišeno mesto, da bi ga vsi videli, je zaprosil za tišino. Vsi navzoči so spoštljivo umolknili. Na tistem kraju pa je gneznilo ogromno lastovk in so silno ščebetale in cvrčale. Ker blaženega Frančiška ljudje sploh niso mogli slišati zaradi njihovega ščebeta, je spregovoril pticam in jim rekel: "Moje sestre lastovke, čas je, da zdaj tudi jaz spregovorim, ker ste ve doslej že dovolj povedale. Poslušajte božjo besedo

in bodite tiho in mirno, dokler ne končam Gospodovega govora."

Ptice so takoj utihnile in se niso premaknile s svojega mesta, dokler ni bilo konca pridige, na veliko začudenje in presenečenje vseh, ki so to gledali. Ko so torej ti moške videli to znamenje, so bili polni velikega začudenja in so govorili: "To je resnično svet mož in prijatelj Najvišjega." Z veliko pobožnostjo so hiteli, da bi se mu dotaknili vsaj oblačila, in so hvalili in slavili Boga. Res je nenavadno, kako so nerazumne ustvarjenine prepoznale njegovo pobožno naklonjenost do njih in začutile njegovo sladko ljubezen.

60. Ko se je nekoč mudil v mestecu Greccio, mu je neki brat prinesel še živega zajčka, ki se je ujel v past. Ko ga je blaženi mož zagledal, je od pobožnosti ganjen

rekel: "Brat zajček, pridi k meni. Zakaj si pustil, da so te tako prevarali?" Brž ko ga je brat, ki ga je držal, spustil, je ta stekel k svetniku, ne da bi ga kdo silil, in se kot v najbolj varnem kraju umiril v njegovem naročju. Ko se je tam nekoliko odpočil, ga je sveti oče, ki ga je z materinsko pozornostjo božal, odpustil, da bi šel svoboden v goščo. Večkrat ga je položil na tla, pa je zbežal nazaj v svetnikovo naročje. Končno je ukazal, naj ga bratje odnesejo v bližnji gozd. Nekaj podobnega se je zgodilo z nekim divjim kuncem, ki je sicer zelo plašna in neukrotljiva žival, ko je bil na otoku Peruškega jezera.

61. Z enako pobožno naklonjenostjo se je bližal ribam. Če je le imel priliko, je ujete še žive metal nazaj v vodo in jim naračal, naj pazijo, da se ne bodo dale ponovno ujeti. Ko je namreč nekoč sedel na neki ladji v pristanišču Rietijskega jezera, je neki ribič ujel veliko ribo, ki se ji po domače reče linj, in mu jo pobožno podaril. Ta jo je z veseljem in naklonjenostjo sprejel in jo začel klicati za sestro; zunaj ladje jo je položil v vodo in začel pobožno slaviti Gospodovo ime. Kakor dolgo je vztrajal v molitvi, se je omenjena riba igrala v vodi ob ladji in se ni odmaknila proč od kraja, kamor jo je položil, dokler ji ni sveti božji mož po končani molitvi dal dovoljenje, da se oddalji.

Tako je slavni oče Frančišek hodil po poti pokorščine in se popolnoma oklenil jarma podrejenosti Bogu, da je pred Bogom dosegel veliko dostojanstvo, ko so mu bile pokorne božje stvaritve. Kajti tudi voda se mu je spremenila v vino, ko je bil nekoč zelo hudo bolan v samotišču svetega Urbana. Ko ga je le pokusil, je tako zlahka ozdravel, da so vsi verjeli, da je to božji čudež, kakor je tudi bilo res. Resnično je svet, komur so tako pokorne ustvarjenine, na čigar namig celo same prvine preidejo v drugo rabo. ■

Prevedel br. Miran Špelič OFM

Slovenci prvič v Sveti deželi

(jezik v potopisu je tud stai 100 let in je ohranjen v originalu)

Stoletnica prvega slovenskega romanja z ladjo 1910-2010

Ker se leto 2010 vztrajno približuje in s tem tudi 100-letnica prvega slovenskega romanja v Sveto deželo, sem poiskal še nekaj utrinkov s tega romanja.

SESTAVA ROMARSKÉ SKUPINE

(povzetek iz Bogoljuba št. 11)

Vseh romarjev je bilo 540. Razdelitev po deželah je bila naslednja:

Kranjcev 322

Štajercev 143

Tržičanov 26

Korošcev 16

Goričanov 13

Hrvatov 18

Z Dunaja 2

Z Nemškega 1

Po spolu je bilo: 258 moških, 283 ženskih. Torej 21 žensk več.

Veste, ni pa ne mala stvar spraviti 540 ljudi čez široko morje v Jeruzalem in do Jordana, preskrbeti jih za tri tedne z vsemi telesnimi in duševnimi potrebščinami in jih postaviti zopet zdrave nazaj na domača tla. Ne le, da je treba teh 540 vsak dan najmanj trikrat pošteno nasititi. Pravim pošteno, ker morski zrak, da prav po slovensko povem, človeka »cira«. Pa tudi zato, ker se želodec na ladji večkrat neprostoovoljno izprazni in ga je treba torej napolniti. Ker če prazen žakelj nikjer ne stoji pokonci, na ladji še najmanj. Na trdnih in trdih tleh bi še stal nekaj časa; na ladji pa, kjer se ziblje in guglje, zgubi se ravnotežje, da se še to

iz njega iztrese, kar je še v njem. – Potem pa pomislite, da je bila na ladji cela cerkev z osmero oltarji. In koliko zahteva vsak oltar oprave, da je mogoče opraviti sveto daritev. Treba je bilo preskrbeti vso mašno obleko, kelihe, svečnike, Marijin kip, zastavo, križe za skupine, romarske knjižice, znake, čutarice, in še nebroj podrobnosti, katerih ni, da bi našteval, ker bi ne prišel do konca. Če povem, da smo samo muzikalij ali pevskih not nakupili za 120 kron, si lahko malo mislite, na koliko reči je bilo treba misliti, preden smo bili pripravljeni za odhod. Zato je bilo treba res celega aparata in človeku imeti vseh pet čutov skupaj, da smo spravili vse srečno skupaj. Pozabili nismo drugega kakor tablic za molitve po sv. maši. No, tudi te so bile kupljene, pa so po zmoti doma ostale.

Nekaj pa moramo omeniti, kar nam je priprave neizmerno otežilo. In to zlasti zaradi prihodnjih romanj, da se to drugič ne bo več ponavljalo. Namreč to, da se ljudje niso dosti za časa priglasili, ampak čakali na zadnje tedne ali celo dneve in ure. To nam je delo, skoro bi rekel, podvojilo. Bobnali smo pol leta naprej – od meseca marca dalje – in postavili kot zadnji rok 15. julij. Ko bi se bili vsi do takrat priglasili, kako igraje bi bili mi lepo pravočasno vse skupaj spravili. A 15. julija jih je manjkalo še nad sto! Čim bolj pozno pa je bilo, tembolj so začeli skupaj lesti in pisati, prositi in pritiskati: še mene, oh, samo še mene! Izmed vseh najbolj mledovala je neka stara ženica iz Ljubljane, morala je biti že okolu sedemdesetih, – saj imena ne bomo izdali – prišla je trikrat, štirikrat: »Ja, kaj res ni mogoče? Oh, kako me srce boli, da ne morem iti z vami«. – Oh, ti ljuba stvarca, a prej ti ni prišlo to v glavo; saj smo te vabili celega pol leta.

... Za vse, ki so se priglasili do srede avgusta, smo dobili skupni potni list (pos). Tisti, ki so se priglasili pozneje, ako jih nismo mogli pomašiti na mesto starih odstopivših, so morali iskati svojega potnega lista, katere smo morali dati zadnji dan prav na dan

odhoda podpisati turškemu konzulu v Trstu in plačati za vsakega 10 cesarskih kron. In ker je turški konzul komod gospod, ki ga ni volja preveč se gnati za romarje ter ne pride pred 10. uro v pisarno, smo morali čakati na njegovo milost, da se je odhod ladje zaradi tega še za nekaj časa zakasnil.

Kakor tam v evangeliju na kosilo povabljeni, tako so imeli oglašenci razne izgovore; eden je kupil pristavo, drugi par volov, tretji se je oženil, četrtega pa – njegova zakonska polovica ni pustila. Seveda povedal tega ni. Sploh so imeli nekateri možje precej borbe s svojimi polovicami, da jim niso ubranile. Nekatere pa so bile bolj milostljive. Druge so bila pa celo tako prijazne, da so možem celo prigovarjale in pogum dajale. »Samo to glej, da ja ne boš nikoli preveč v kozarec pogledal,« je ena enemu zvesto naročevala. Seveda se je ženam od strani mož tudi podobno godilo.

Pa ni vselej ostalo pri tem, da se je kdo odglasil. Danes je prišla odpoved, jutri ali pojutrišnjem pa zopet preklic odpovedi. Tako je neka Evina hči tri ali štiri dni zapored poslala svoje prijateljice vprašat, če je še kako prostor. In ko je toliko časa mledovala in pritiskala, smo nazadnje dobili še en kotiček, jo sprejeli in dali njeno ime tiskati. Kar ti pride prijateljica peti dan povedat, da – ne more iti, da ji zdravnik

ne pusti. O, ti preljuba fletnost! A prej pa nisi mogla zdravnika vprašat. Pa kaj hočeš! Če si enkrat prevzel skrb, da spraviš ljudi skupaj, moraš tudi take fletnosti sprejeti za dobro. – Tam na Štajerskem je bila neka dobra duša, pa ne ženska, ampak moška, ki tudi piše: Sem se premislil, pa ne bom šel. Dobro, pošljemo denar nazaj. Kar ti pride nakaznica zopet v Ljubljano, češ, noče denarja sprejeti. Piše zopet, da si je še enkrat premislil, da za božjo voljo naj ga sprejmemo. Ker ni dobil odgovora, piše drugič, piše tretjič, in prosi lepo in pravi, da ne more spati, dokler mu ne obljubimo, da bo šel, ker je bilo naše srce trdo in neusmiljeno in ni dobil zaželenega odgovora, kaj ti stori? Pripelje se vam iz daljnega Štajerja v Ljubljano, pride v pisarno, ... Povzdigne roki in prosi, da ga sprejmemo. Ja kamentito bi moral imeti v prsih, komur bi se pri tem prizoru ne omehčalo. In res, dobri mož je romal z nami. – In ti prijatelj, tam z brega Drave, ti tudi veš, kako sva midva po ovinkih prišla v Jeruzalem. Piše moško v Ljubljano: Če je tako (da mi postelje ne morete zagotovo obljubiti), pa ne grem. Dobro, pošljemo denar nazaj in izbrišemo. V petek, 2. septembra, ob 4. uri zjutraj jo pa prijadra s Štajerskega na kolodvor v Ljubljano in ponuja zopet nazaj svojih 280 kron. Ja, kaj hočem ž njim napraviti, ko je že tukaj?! Pa

pojdi no, v božjem imenu, te bomo že kako kam potlačili! Obložil me je s samimi srebrnimi tolarji, da sem moral potem za pokoro tisto težo s seboj prenašati. Pozneje mi je razodel skrivnost, da če bi nikakor ne bil sprejet, bi jo bil mahnil pa na Brezje in se z Brezjem nekoliko odškodoval za Jeruzalem. Prebrisani so pa Štajerci! – TA je bil torej zadnji, ki smo ga sprejeli, prav – v zadnji uri. Predzadnji mi je pa prišel plačat ravno isto jutro (na dan odhoda) ob pol dveh zjutraj na posteljo. Vlegel sem se ravno ob pol eni. Naj bo, pravim, za dve urici, več tako ne bo mogoče. Kar ti jo primaha ob pol dveh gospod Tomaž v sobo: »Janez, Janez, ali spiš?« »Kdo pa je?« »Na, tu imaš, spravi!« »Bog ti daj srečno pot, Tomaž!« pravim in spravim njegovih 450 kron. Seveda s spanjem ni bilo potem nič več. Naglica še ni bila nikoli prida, pravi pregovor. Naš gospod Tomaž je pa naredil naglo in dobro. V četrtek pred našim odhodom pride slučajno v Ljubljano in zaide v družbo gospodov, ki so že prišli v Ljubljano za odhod. Kar ga prime in popade, da bi tudi šel, kakor je svoj čas prijel angel preroka Habakuka za lase, da je nesel svoje kosilce Danijelu v levnjak. Pride v pisarno: »Janez, ali je še kaj prostora? Jaz vem še za enega romarja.« »Tomaž, če si ti tisti, zate je še eden« (v I. razredu). Ob 4. uri se pelje domov – daj, menda veste, kje so Selca nad Škofjo Loko, da odda za tri tedne svojo čredo drugemu pastirju v pašo – ob polnoči pride nazaj v Ljubljano in ob pol dveh zjutraj prikloštra k meni. Pa mu še danes ni žal, da je tako naredil in meni tudi ne, da je šel z nami in nam večkrat kratek čas delal. – A če bomo še kako tako pot delali, bomo morali drugače narediti. Do gotovega roka se oglasiti, vsak imaš dovolj časa premisliti se in odločiti, potem pa kakor bi odrezal, nič več! Drugače so preogromne težave.

Manj sreče s Sveto deželo kakor naš gospod Tomaž, je pa imel dobri in častitljivi pater provincial ljubljanski. Dasi je bil član pripravljalnega odbora za romanje, vendar mu ni bilo dano videti Svete dežele – drugič

namreč, ker enkrat jo je že videl. To je bilo pa tako: Vidite, provincial je en velik gospod med brati svoje vrste. A nad njega je prišel pa še en močnejši, namreč sam general iz Rima. Pa ravno tiste dni ga je moralo prine-
sti iz Rima sem! Ko je ta sveti mož pregledal in previzitiral vse samostane svojega reda naše provincije, pa napove kapitelj na 7. septembra, to je ravno na dan, ko smo mi prišli v Sveto deželo. Kapitelj, to je ena velika rajtenga, ki se brez očeta provinciala nikakor ne more narediti. In dobri oče provincial je moral na našo žalost ostati doma; zato pa je poslal mesto sebe drugega moža svojega reda, č. patra Hieronima. ■

se nadaljuje

Srečanje komisarjev

Letno srečanje komisarjev sv. dežele Italije, Poljske, Slovenije in Malte od 6. do 9. oktobra v kustodijskem samostanu v Montefalco /PG/. Slika pred baziliko v Porciunkuli. ■

S kolesi ob Donavi do Črnega morja

(nadaljevanje)

Bolgarija je 1300 let stara država. Bolgari so hunskega porekla, njihovo prvotno bivališče je bilo v stepah ob reki Volgi. Na sedanjem prostoru so se pomešali s Slovani in leta 681 oblikovali prvo državo v mestu Pliska. Car Boris je leta 865 sprejel krščanstvo od Bizanca (danes Carigrada) v okviru vzhodne pravoslavne Cerkve in padel pod njihov vpliv. Sprejeli so starocerkveno slovanščino in abecedo, ki sta jo zasnovala sv. Ciril in Metod, s čimer sta omogočila, da so za cerkvene, civilne in državne namene uporabljali lasten jezik.

Druga država je trajala od 1187-1393 s sedežem v Velikem Trnovu. Nato so prišli Turki, ki so jim gospodarili pet stoletij.

Bolgarska kulturna in narodna identiteta je uspela preživeti v oddaljenih samostanih v Rodopih na zahodu države. Ohranjenih jih je okoli 180. Največji, najstarejši in najbolj znan stoji 120 km južno od Sofije na nadmorski višini 1147 m v ozki gozdni dolini v gorovju Rila. Tu je v 10. stoletju puščavnik Ivan Rilski ustanovil kolonijo in zgradil samostansko stavbo.

»Postelja mu je bila zemlja, odeja nebo, hrana pa zdravilne gorske rastline« pravi napis na vhodu. Posebno vlogo je samostan odigral

v času narodnega preporoda, postal je kulturno in versko središče Bolgarov. Sedanja stavba je iz prve polovice 19. stoletja.

Turška prevlada je ustavila gospodarski razvoj. Bolgari so turško cesarstvo oskrbovali z volno, oblačili in hrano. Nastal je sloj premožnih trgovcev, ki so pozneje prispevali k narodnemu preporodu.

Odpor proti Turkom so vodili bolgarski nacionalisti: Vasil Levski (1837-1873), pesnik Hristo Botev (1848-1876) in drugi. Turško maščevanje je pripeljalo do križanja interesov in ruski car Aleksander II. (1818-1881) je leta 1877 napoval Turčiji vojno. Največje bitke so bile pri mestu Pleven in na prelazu Šipka. Z mirovnim sporazumom iz leta 1878 je nastala Velika Bolgarija, kar je vodilo do novih političnih napetosti in sprememb meja na Berlinskem kongresu istega leta.

Kolesarji smo po naravi radovedni ljudje. V mestu Pleven smo si ogledali podrobnosti te krvave epopeje, ki je zahtevala 200.000

Romanje po poteh apostola Pavla

Srečanje usode Grkov z milostjo kristjanov

Mesec in pol po uradnem odprtju Pavlo-vega leta se je skupina nekaj nad 30 romarjev pod vodstvom Društva prijateljev Svete Dežele podala na dolgo romanje v vročo Grčijo z namenom, da se поблиže sreča s kraji, kjer je oznanjal Kristusov evangelij apostol narodov sv. Pavel. Točneje je to bilo v noči iz 10. na 11. julij; izhodiščna točka je bil Vič, in to sredi noči ob 3. uri, ko so petelinčki drugič zapeli ... Naša prevoznika sta bila iz družbe Deliĉ, ki je tudi sicer zvest prevoznik prijateljev Svete Dežele. Zato smo se počutili zelo varno na več tisoĉ kilometrov dolgi romarski pot. Na vstopno mesto so romarje vozili domaĉi, prijatelji, sorodniki in seveda tudi ljubljanski taksiji; tako so vsi romarji pravoĉasno prišli na izhodišĉno toĉko. Kmalu po tretji uri nas je duhovni in strokovni voditelj romanja g. Bogomir Trošt prviĉ preštel; to je storil vsakokrat, ko smo prišli na avtobus, in vedno smo bili vsi; zato vsa priznanja njemu za skrbnost in nam, ker smo bili pridni.

Noĉna vožnja se je torej priĉela v Ljubljani in nadaljevala preko Dolenjske do hrvaške meje, ki je pred slabim letom postala šengenska; malo pred mejo smo opravili prvi postanek. Naĉrt romanja je bil, da gremo po cesti »bratstva in enotnosti« mimo Zagreba, Velike Gorice, Siska in naprej do Slavonske Požege, Beograda, Niša in do Skopja, kjer smo prvikrat prenoĉili. Iz nekdanje skupne drŹave, ki smo jo vseskozi v spominu obujali še posebno tisti, ki smo bili vojaki JLA, je nastalo veliko drŹavic, ki so se ogradile z mejami in sedaj te meje terjajo pregled. Tako smo do Grĉije preĉkali slovensko-hrvaško, hrvaško-srbsko,

srbsko-makedonsko in makedonsko-grško mejo. Eni cariniki so bili prijazni, drugi manj. DoŹiveli smo nasmejanega carinika in tudi grškega carinika, ki nas je nadrl, ker nismo – po njegovo – prav postavili avtobusa za vstop v drŹavo. Tudi manjši korupciji smo bili priĉa, ko smo dali v hišico na meji tri sokove, da je bilo potem vse, kot smo si Źeleli. Skratka, doŹivetja na štirih mejah so nas vrnila nazaj v ĉase, ko smo hodili po nakupe v Avstrijo in Italijo.

Dolga vožnja ĉez celo bivšo skupno drŹavo je bila lepa, doŹiveta, a tudi naporna. Še posebno ostajajo v spominu kolone moĉnih nemških avtomobilov, v katerih so se vozili Turki na poĉitnice iz Nemĉije in Švice. Njihova prisotnost na cesti in obcestnih postajah je pušĉala v nas spomine in razmišljanja, kaj je bilo in kaj še bo.

Prvi veĉer smo maševali v prostoru hotela Continental v Skopju. Drugi dan pa smo zaĉeli dan z mašo v skopski katedrali Svete ga Srca Jezusovega. Prijazno smo bili sprejeti kot Slovenci, saj so naši duhovniki, tudi škofje, kot na primer škof Janez Franĉišek Gnidovec, in naše drage sestre usmiljenke,

ki so še sedaj v Skopju, pustili res lepe sledi in spomine na svoje apostolsko delovanje. Po maši in vožnji skozi znamenito mesto smo se ustavili pri spomeniku bl. Matere Terezije, ki se je rodila prav v Skopju. Pred njenim spomenikom smo se priporoĉili tej veliki in pogumni Źeni. Mesto Skopje ima polno kontrastov: vidiš revšĉino in bedo, pa tudi bogastvo in razvitost, ĉemur dajejo peĉat sodobne trgovine in urejenost. Pot smo nadaljevali po ĉudoviti dolini Vardarja, kjer so na veĉ mestih obnavljali viadukte. Prej suha pokrajina je ob Vardarju ozelenela in tako smo ĉutili moĉ in energijo te reke, ki nas je spremljala tudi v Grĉiji. Seveda nismo pozabili na znano pesem iz »lepih« ĉasov – Od Vardara pa do Triglava. Kaj dosti se nismo ustavljali, v spominu mi ostajajo trije daljši postanki. Eden na jugu Srbije, malo pred makedonsko mejo – hotel Prebranje, res prijazno mesto za okrepĉilo; potem druga postaja še v Makedoniji, kjer smo bili na bencinski postaji lepo postreŹeni, in potem Źe v Grĉiji, kjer nismo veĉ znali brati napisov, saj so bili v nam neznani pisavi.

Źrtev, ter poslušali razlago in prikaz v Panoramami, spomeniku osvoboditve Bolgarije. Posebno ĉastijo ruskega generala Skoblova, ki jim je po ukazu carja osvobodil drŹavo in uresniĉil stoletne Źelje po neodvisnosti ter seveda odprl Rusiji pot na Balkan. Carja Aleksandra II. imenujejo Osvoboditelj, najveĉji spomenik so mu postavili v Sofiji.

Ustavili smo se tudi v zgodovinskem mestu Veliko Trnovo. Stoji na štirih griĉih, ki jih ovija reka Jantra in so videti kot otoĉki. Redko se najde tako slikovita lega mesta. Zaradi obrambne in prometne lege je bilo naseljeno Źe v ĉasu Rimljanov. V ĉasu drugega bolgarskega cesarstva (1185-1393) je bilo glavno mesto. Za trgovske potrebe so potovali na vse strani, tudi do Dubrovnika in Benetk. Letno jih obiŹe veliko turistov, so dobro organizirani, Źelezniški prevoz deluje brezhibno, prav tako poceni rumeni taksiji.

Na vsakem koraku je ĉutiti bolgarski narodni ponos, ne pozabijo omeniti 1300 let svoje drŹavnosti. Vsak domaĉin je znal povedati veliko podrobnosti iz njihove preteklosti, mogoĉe smo imeli sreĉo, da smo naleteli na poznavalce. Res pa je, da povsod visijo drŹavne zastave, ki jim ponosno dodajo še evropsko. ■

se nadaljuje

Anton Bogataj, podpredsednik druŹtva

V prejšnji številki je bilo napaĉno navedeno avtorstvo potopisa, za kar se opraviĉujemo vsem prizadetim.

Ob vstopu v Grčijo se je na radiu oziroma CD predvajalniku pričela vrteti grška glasba in naš voditelj g. Bogomir nam je postregel s prvimi podatki o naši ciljni deželi.

Prvo mesto prenočevanja je bil Solun ali Tesalonike oziroma hotel 20 ali malo več kilometrov iz tega velikega obmorskega mesta, točneje v mestu Perea. Kmalu smo ugotovili, da so Grki slabi pri postavljanju oglasnih tabel, saj smo hotel, ki je stal tik ob morju, težko našli. V lepem in ličnem hotelu, ki pa ni nudil posebno dobre hrane, smo tako ostali dve noči. Lahko smo se tudi kopali v morju, ki je bilo zelo toplo. Eni so to počeli zvečer, drugi pa zvečer in jutraj. Pot ob morju se je zvečer spremenila v veliko sprehajalno pot mnogih turistov, ki pa niso dajali vtisa, da so tujci, ampak je bilo več domačinov.

Toda, kje pa je imel doslej mesto apostol Pavel, bo morda kdo vprašal. Res ima prav, ker kar dva dni nismo neposredno srečali poti apostola Pavla; to se je v polnosti zgodilo šele tretji dan, ko se nam je pridružila naša turistična vodnica gospa Olga iz Aten,

kjer biva že 40 let in je Slovenka, poročena z Grkom. Vendar ni govorila toliko o sv. Pavlu, ampak o deželi in ljudeh, kjer je hodil in učil apostol narodov. Tako smo tretji dan šli mimo Tesalonike proti Filipom, ki so bile prvo mesto Pavlovega delovanja na drugi misijonski poti, saj smo sledili prav drugi misijonski poti (glej Apd 16 in 17). V potrditev si malo preberimo iz Svetega pisma:

»Prišel je v Derbo in od tam v Listro. Tam je živel učenec z imenom Timótej, sin Judinje, ki je sprejela vero, njegov oče pa je bil Grk. Bratje v Listri in v Ikóniju so imeli o njem zelo dobro mnenje. Pavel ga je hotel vzeti s sabo, zato ga je dal obrezati. To je storil zaradi Judov, ki so živeli v tistih krajih; vsi so namreč vedeli, da je bil njegov oče Grk. Ko so potovali skozi mesta, so vernikom naročali, naj se držijo navodil, ki so jih sprejeli apostoli in starešine v Jeruzalemu. Cerkve so se utrjevale v veri in število vernikov je rastlo iz dneva v dan. ■

se nadaljuje
p. Krizostom Komar OFM

SVETA DEŽELA ZA NOVO LETO 2008

Od 25. decembra 2008 do 1. januarja 2009

**Zakaj ne bi enkrat silvestrovanja in Novega leta doživeli drugače kot običajno?
V božičnih počitnicah je romanje v toplo in sončno Sveto deželo
pravo duhovno doživetje!**

BIVANJE: v hotelih CASA NOVA v Jeruzalemu, Betlehemu in Nazaretu, dvo/tro posteljne sobe - TWC, polpenzioni.

CENA: 470 EUR + 590 USD (znesek v EUR se plača ob prijavi, USD v Sv. deželi)

V ceno je vključeno: POLPENZIONI v Sveti deželi, avtobusni prevozi na celotni poti, vstopnine, kot je navedeno v programu, zavarovanje Coris. V ceno niso vračunane napitnine – 25 USD po osebi za ves čas. Dolarski del se plača v Izraelu. Potrebujete veljaven potni list (do izteka veljavnosti vsaj še 6 mesecev); viza za Izrael ni potrebna.

Način plačila: Ob prijavi se plača 470 EUR (letališke takse bodo znane 2 tedna pred odhodom – pribl. 90 EUR), ostalo v Izraelu. Napitnine se plačajo v Izraelu, prijava je sprejeta, ko je del plačila v EUR poravnan.

Tveganje odpovedi: 40 EUR

Dodatek za enoposteljno sobo: 110 USD

ODHOD: z avtobusom na dunajsko letališče.

POVRATEK: na Dunaj, avtobus v Ljubljano.

VODSTVO ROMANJA: P. Peter Lavrih, ofm, CTS.

Ob prijavi boste dobili knjigo SVETA DEŽELA, VODNIK, kar vam bo služilo za dobro pripravo na romanje. Za odlično pripravo vam bo koristen DVD o Sveti deželi za 15 EUR, ki ga lahko naročite po internetu: <http://www.sveta-dezela.si/?id=30&fmod=3>

PRIJAVE SPREJEMAMO najpozneje do 5. decembra 2008.

p. Peter Lavrih, ofm, CTS

tel.: 05 330 30 30; mob.: 041 66 91 34

Komisariat za Sveto deželo

Tržaška 85, 1000 Ljubljana; tel.: 01 24 44 250; faks: 01 24 44 253;

www.sveta-dezela.si; email: komisariat@rc.kc.si; TRR SI56-0510-0801-0637-691

PROGRAM ROMANJA:

- 1. dan, 25. 12.:** zbiranje na Viču (Ljubljana, Tržaška 85), avtobusni prevoz na Dunaj; čekiranje ob 18.00 in ob 20.30 odhod z Dunaja, pristanek v Tel Avivu ob 01.20, vožnja v hotel v Nazaretu, prenočevanje.
- 2. dan, 26. 12.:** MESTO JEZUSOVE MLADOSTI: bazilika Oznanjenja, Jožefova cerkev, shodnica, popoldne gora Tabor – gora Jezusove spremenitve, večerja v Nazaretu.
- 3. dan, 27. 12.:** Galilejsko jezero, obisk krajev ob jezeru, kjer je Jezus učil in delal čudeže: gora Blagrov, Tabga, Kana Galilejska ..., sv. maša, namestitve v Jeruzalemu, večerja.
- 4. dan, 28. 12.:** JERUZALEM. Praznovanje velike noči. Dvorana zadnje večerje na sv. Sionu, Božji grob, Kalvarija, zid žalovanja. Sv. maša v božjem grobu. Večerja.
- 5. dan, 29. 12.:** NA MRTVO MORJE: Jeriha, Qumran (kraj najdenja mrtvomorskih rokopisov), kopanje v Mrtvem morju (fakultativni obisk Masade – doplačilo 20 USD), nastanitev v Betlehemu, večerja.
- 6. dan, 30. 12.:** OLJSKA GORA in dogodki, ki so vezani na Jezusovo trpljenje: Getsemani, Votlina izdajstva, Dominus flevit, Očenaš, Vnebohod, Betfage ..., sv. maša, večerja.
- 7. dan, 31. 12.:** Praznovanje Jezusovega rojstva v Betlehemu, obisk bazilike rojstva, mlečne votline. Popoldne obisk rojstnega kraja sv. Janeza Krstnika v Ein Karem in novega dela mesta Jeruzalem. Pričakanje novega leta, slovesna večerja in nato družabnost.
- 8. dan, 1. 1. 2009:** POT DOMOV: dopoldne prosto za osebe pobožnosti ali nakup spominkov, odhod na letališče v Tel Avivu, polet proti Dunaju ob 15.20 in pristanek ob 18.00 uri, predvidoma do polnoči v Ljubljani.

Andraž Arko OFM s prijatelji

Najditelj izgubljenih stvari

Musical o svetem Antonu Padovanskem, Ljubljana, 2008

Kdo od nas pa še ni izgubil ključa? Nekateri se takrat spomnijo na svetega Antona Padovanskega in marsikdo je že potem povedal, kako mu je ta svetnik pomagal.

Solar Toni (brez ključa) spoznava z babičino pomočjo Antonovo življenje, vmes pa še prisluhnemo pesmim otrok in Frančiškovih bratov o njem. Eno imate tukaj za pokušino. Ključ se seveda najde!

Musical je nastal ob 100-letnici župnije sv. Antona Padovanskega na Viču v Ljubljani.

Cena: 8,00 €

Za bralce Brata Frančiška do 15.11.2008 **samo 7,00 €**

Nazarje – zgodovinska pričevanja

uredil p. Franc Kovše

V knjigi, ki oblikovno in vsebinsko nadaljuje **Nazarje – slovenski Nazaret**, sledimo pričevanjem od škofa Tomaža Hrena, ki je dal postaviti kapelico na vrhu hriba, pa do Maksa Turnška, ki je skrbel za samostan in cerkev, ko so bili bratje pregnani med drugo svetovno vojno. Predstavljeni so tudi vsi bratje, ki so delovali v zadnjem času in tiste zanimive in srhljive samostanske zgodbe ...

Format: 20 x 27 cm, broširano, 104 strani

Cena: 12,00 €

Za bralce Brata Frančiška do 15.11.2008 **samo 10,00 €**

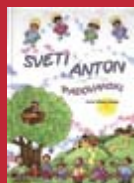
Posebna Miklavževa ponudba do 1.12.2008 za vse, ki pri naročilu slikanic ali zgoščenk v pismu, po telefonu ali elektronski pošti omenite, da ste bralci Brata Frančiška.

za 1 artikel 10 % popusta

za 2 artikla 15% popusta

za 3 artikle in več **20% popusta**

Pri vsakem naročilu dobite še nekaj lepih božičnih razglednic.

Predstavljeno lahko naročite na naslovu:

Založba Brat Frančišek

Prešernov trg 4, 1000 Ljubljana

tel.: 01 2429312, faks: 01 2429313, e-mail: zbf@rkc.si, <http://franciskani.rkc.si/zbf/>